НАПРѢДЪКЪ излѣзва всякой Петъкъ.

Прѣдплата.

За годинж, вжтрѣ въ Държавжтж 1 Турска Лира **Златна**. За 6 мѣсеца половинъ Турска Лира. За годинж вънъ отъ Държавжтж 6 бѣли меджидіета. За 6 мѣсеца 3 бѣли меджидіета

Настоятелитѣ отговарятъ за заплатжтж и зематъ на 15 едно, като събержтъ отъ 5 спомоществованія на горѣ, и на 10 едно, като събержтъ отъ 10 на горѣ.

НАПРѢДЪКЪ

Брой 11

ВѢСТНИКЪ ЗА НАРОДНЫ, ПОЛИТИЧЕСКЫ И КНИЖЕВНЫ НОВИНЫ

Спомоществованіята почнуватъ отъ началото на всякой мѣсецъ.

Подписката на спомоществованіята става **Въ Цариградъ** при **Ив. Найденова** Редактора и притежателя — Агопіанъ-Ханъ № 14.

Статіи и дописки за общеполезны и народны работы са вмѣстяватъ съ благодареніе, но въ всякой случай трѣбва да сж снабдени съ потрѣбнытѣ подписи.

За частны извѣстія са плаща по 2 гроша на редъ.

Неприемнытѣ за обнародванье статія и дописки [illegible] видъ са не врѣщатъ.

☞ Понеже годишното теченіе на вѣстникътъ е една Лира турска. а настоящата стойность на Лиржтж съ *Кайме* е гр. 165, онія отъ нашитѣ почитаемы Настоятели или спомоществователи, които бы ни внесли пары въ *Кайме* или *тембры*, трѣба да са съобразяватъ *за тъзи само седмицж* съ показанжтж цѣнж на турскжтж Лирж.

ЦАРИГРАДЪ, 4 Февруарія 1877.

Слѣдъ растуряніето на Конференціжтж и слѣдъ разотиваніето отъ Цариградъ на европейскытѣ пълномощницы, поглѣдитѣ на всичкыйтъ любопитенъ свѣтъ са обърнахж къмъ столицытѣ на двѣтѣ великы Силы, Англіж и Россіж, които най много са интересуватъ въ рѣшеніето на Источныя въпросъ. Всякой съ нетърпѣніе очакваше да узнае отъ еднж странж какво рѣшеніе ще земе С.-Петерсбургскыйтъ Кабинетъ, слѣдъ категорическото отказваніе на В. Портж да пріеме европейскытѣ прѣдложенія. а отъ другж, каквы думы ще са размѣніжтъ между министрытѣ и народнытѣ прѣдставители въ английскыйтъ Парламентъ, отваряніето на който бы минжлжтж седмицж. И дѣйствително, ето каквы размышленія срѣщамы въ единъ отъ мѣстнытѣ вѣстницы върху тоя отъ голѣмж интересность въпросъ.

Важны съразисканія сж станжли, както ни извѣсти телеграфътъ прѣди нѣкой день, еще, отъ първытѣ засѣданія на [illegible] Парламентъ, и, при всичко че, за да са оцѣни всичкото значеніе на правителственнытѣ английскы идеи относително до Источныя въпросъ, трѣбва да са види първо съдържаніето на изреченытѣ въ тоя Парламентъ слова отъ английскытѣ министры, самото кратко и неточно телеграфическо съобшеніе за това е доста да ни покаже, че положеніето, въ което остави висящыйтъ въпросъ за умиротвореніето на Истокъ несполучившата Конференція, е отъ най критическытѣ и задава голѣмы страхове за мирътъ на Истокъ.

Първо и първо, достойно за забѣлѣжваніе е, че трудноститѣ на туй положеніе на работытѣ сж толкозъ голѣмы и заплетены, щото и самитѣ министри, които говорятъ въ парламента, испадатъ въ таквызъ противорѣчія, които не могжтъ да са истълкуватъ. Така на примѣръ, лордъ Дерби въ теченіето на съразисканіето са постаралъ да докаже, че дипломатическата въ Цариградъ Конференція сполучила ако не друго, то поне «да въспре войнжтж». Слѣдъ малко обаче, истыйтъ тойзи английскый министръ прилага да каже, че «опазваніето на мирътъ зависи отъ русскыйтъ Императоръ». По ако това е истина, гдѣ остава тогазъ първото министерско увѣряваніе че Конференціята сполучила, защото успѣла да въспре войнжтж? Друго едно важно министерско противорѣчіе са забѣлѣжва въ словото, което г. Норткотъ изреклъ въ Общинскжтж Камерж. Тойзи министръ взелъ подъ другъ видъ сполукжтж на Конференціжтж, като доказалъ че нейното слѣдствіе было това, гдѣто да утвърди сжществованіето на споразумѣніето между Силытѣ. По послѣ обаче министрътъ казува, че всяко едностранчиво дѣйствуванье отъ странж на Россіж щѣло да са вземе за подозрително, и що, което Лордъ Дерби въ Горніжтж Камерж изразилъ по ясно, като казалъ че, «Царьтъ русскый не може да мысли че нему надлѣжи да тури въ дѣйствіе самъ рѣшеніята на Силытѣ». Ако дѣйствително Конференціята е доказала, както обявява г. Норткотъ, сжществующето между Силытѣ споразумѣніе, тогазъ какъ може да са истълкува изказваното отъ истыйтъ министръ пълно недовѣріе между двѣ отъ първытѣ великы Силы, Англіж и Россіж, които най много са интересуватъ за доброто нарежданье на источнытѣ работы, което недовѣріе са разбира отъ думытѣ, че Англія т. е. щѣла да вземе всяко едностранчиво отъ странж на Россіж дѣйствуванье за подозрително?

И отъ думытѣ на г. Норткотъ и отъ тыя на Лорда Дерби, който казува че «Англія има правственна длъжность да са намѣсва въ источнытѣ работы, за въ ползж на Христіанытѣ, но че тази длъжность са не налага отъ нокой трактатъ», както и отъ думытѣ на Лорда Биконфилда, който казува че, «понеже въ туй обстоятелство прѣдлѣжи за сжществованіето на цѣлы Държавы, твърдѣ голѣмо благоразуміе са налага на политическытѣ мжжье», излѣзва, че настоящето английско министерство нѣма намѣреніе да употреби насилственны мѣркы, за да принуди Турціж да испълни рѣшеніята на Европж. Всуе обаче бы търсилъ человѣкъ да намѣри въ думытѣ на министрытѣ на царица Викторіж нѣщо, което да показва съ каквы другы мѣркы разбиратъ тѣ да замѣстатъ принудителностьтж, която е рѣшило да избѣгне английското правителство, за полаганіето въ дѣйствіе на европейскытѣ рѣшенія.

Истина е, че г. Норткотъ са постаралъ да докаже, че Англія «желае едно общо дѣйствуванье», както казахмы по горѣ, тя сматря за подозрително всяко едностранчиво дѣло отъ странж на другж еднж Сила. По какъ разбира английскыйтъ министръ туй общо дѣйствуванье, за това не дава никакво обясненіе, както поне са види отъ телеграфическото съкращеніе на неговото слово. Силытѣ дѣйствувахж изобщо въ Конференціжтж, но отъ туй тѣхно общо дѣйствуванье никакъвъ практическы резултатъ не излѣзе, а ако извадимъ принудителнытѣ матеріалны средства, които английскытѣ министри не пріематъ, не знаемъ какво друго общо дѣйствуванье, което да не носи насилственъ характеръ, може да промѣни твърдото и дерзостно рѣшеніе на В. Портж, която явно и безъ никакво прѣдпазваніе отвърли прѣдложеніята на шестьтѣхъ заедно поржчителны Силы.

Какъ и да е, а царицынитѣ министри не ще могжтъ безъ сумнѣніе да отлагатъ за дълго врѣме своитѣ нѣкакъ по ясны и по положителны истълкованія за пжтьтъ, който английскыйтъ Кабинетъ ще избере въ тжзи критическж фазж на источнытѣ работы. На тѣзи истълкованія ще принудятъ английското правителство първо и първо извѣщаванытѣ запитванія отъ членоветѣ на оппозиціжтж, и второ, циркулярътъ на князя Горчакова. който, както вижда читательтъ въ съдържаніето му, което обнародувамы по долу, полага серіозныйтъ въпросъ: «Какво имжтъ намѣреніе да правжтъ Кабинетитѣ, съ които заедно работихмы до сега, за да отговорятъ на отказваніето на В. Портж и да осигуріжтъ испълненіето на своето желаніе?» Вждѣ публиката очаква съ нетърпѣніе отговорътъ на тоя въпросъ отъ странж на правителствата на петьтѣхъ великы Силы, отъ който отговоръ зависи опазваніето или нарушеніето на мирътъ. По каквото и да бжде тойзи отговоръ, всичкы помнятъ ясно слѣдующытѣ думы на Императора Александра, който изрече на 11-ый минжлаго Ноемврія въ Москвж: «Конференція ще са събере въ Цариградъ отъ помежду прѣдставителитѣ на шестьтѣхъ великы Силы, за да опрѣдѣли условіята на мирътъ. Азъ желаіж много да можемъ да дойдемъ до едно общо споразумѣніе, но ако туй съгласіе са не сполучи, ако видіж че не можемъ да сполучимъ дѣйствителны поржчителства за испълненіето на това що имамы право да искамы отъ Портжтж, имамъ твърдо намѣреніе да дѣйствувамъ самъ, и увѣренъ сьмъ, че въ такъвъ случай всичка Россія ще отговори на позывътъ ми, когато го видіж за нужденъ и когато честьта на отечеството го изиска.» Тѣзи думы на русскыйтъ Царь [illegible] имжтъ прѣдъ видъ, мыслятъ мнозина, че послѣднето съобщеніе отъ странж на князя Горчакова е непогрѣшимо прѣдвѣщаніе на еднж неизбѣжнж русско-турскж войнж. И за злж честь, послѣднитѣ отъ южнж Россіж извѣстія подтвърждаватъ тыя страхове, като извѣстяватъ че едно извънредно движеніе са забѣлѣжва отъ нѣколко дни на самъ въ Одессж и Кишеневъ; Великыйтъ князь Николай оздравѣлъ съвършенно и нѣщо прѣди еднж седмицж слѣзлъ въ Одессж и прѣглѣдвалъ разнытѣ подъ негово управленіе полкове; освѣнъ това, едно по общо отъ колкото по прѣди прѣселеніе на жителитѣ отъ крайморскытѣ градове въ вжтрѣшностьтж на Россіж, и прѣнасяніе на стоки и многоцѣнны прѣдмѣты почнжло изново да става.

Въобще споредъ свѣдѣнія, които черпемъ отъ частны писма, слѣзваніето на русскытѣ войскы въ Ромжніж и на Дунава са сматря като въпросъ за нѣколко седмицы, или, споредъ остроумното израженіе на единъ писмописецъ, въпросъ за термометръ.

ПРОТОКОЛИ
НА
Конференціжтж въ Ц/градъ
1876–1877.

Аугсбургеръ Цейтунгъ почнжлъ обнародуваніето на протоколытѣ на Конференціжтж въ Цариградъ; и ный гы привождамы въ листътъ си по примѣрътъ на другытѣ въ столицжтж вѣстницы.

Протоколъ І-ый.

Засѣданіе отъ 6 Зилхидже 1293 (11/23 Дек. 1876)

Присжтствующи. — Отъ странж на Турціж: Н. В. Сафветъ паша, министрътъ на външнытѣ дѣла на Отом. Държава; Н. В. Едхемъ паша, отоманскый въ Берлинъ посланникъ. — Отъ *Германіж:* Н. В. баронъ Вертеръ, посланникъ. — Отъ *Австро-Унгаріж:* Н. В. баронъ де Калишъ, извънреденъ посланникъ и пълномощенъ министръ. — Отъ *Францж:* Н. В. графъ де Бургоанъ посланникъ, и Н. В. графъ Шодорди, извънреденъ посланникъ. — Отъ *В. Британіж:* Н. В. Маркизъ Сализбери, министръ на Индіж и особитъ посланникъ, и Н. В. Сиръ Генрихъ Еліотъ, посланникъ на Англіж. — Отъ *Италіж,* Н. В. графъ Корти, извънреденъ посланникъ и пълномощенъ министръ на Италіж. — Отъ *Россіж,* Н. Прев. генералъ Игнатіевъ, посланникъ на Россіж.

По призованіе отъ Н. В. министра на външнитѣ дѣла на Турціж, като са събрахж днесъ на съразмышленіе г. г. пълномощницытѣ на Турціж, Германіж, Австро-Унгаріж, Францж, Велико-Британіж, Италіж и Россіж въ палатътъ на министерството на Морскытѣ дѣла, слѣдъ споразумѣніето между тѣхнытѣ правителства, засѣданіето почнува около пладнѣ. Т. Т. В. В. Едхемъ паша, маркизъ Салисбери, графъ Шодорди и баронъ де Калишъ, особиты пълномощницы, показватъ своитѣ пълномощны писма, които са забѣлѣжихж въ протоколытѣ на Конференціжтж, прѣдсѣдателството на която са възлага на Н. В. Сафветъ паша, който изрази своитѣ за това благодаренія по слѣдующый начинъ: «Длъженъ сьмъ да изразіж на г. г. пълномощницытѣ благодареніята си за честьтж която ми правятъ, като ми възложихж прѣдсѣдателството на своитѣ засѣданія. Независимо отъ всяко лично чувствованье, нека ми са позволи да сматрямъ туй първо дѣло на Конференціжтж, което става по дипломатическый обычай, като добро прѣдвѣщаніе за сполукжтж на нашитѣ дѣла; и азъ ще направіж всичко що могж, за да оправдаіж вашето довѣріе; прѣди всичко обаче пріемамъ вашжтж учтивость за това що са касае за мене лично въ испълненіето на длъжноститѣ, които благоволихте да ми възложите.» Н. В. Прѣдсѣдательтъ прѣдставлява за писарь на Конференціжтж мюстешаринътъ на министерството на външнытѣ дѣла Н. В. Александра ефенди Караѳеодори, на когото са приложихж Серкызъ ефенди, първыйтъ писарь на истого министерство, и г. Карлъ де Муи, първыйтъ писарь на френското посолство. Като взе слѣдъ това думжтж Прѣдсѣдательтъ, прочете едно дълго изложеніе *) за събитіята, слѣдъ което английскыйтъ пълномощникъ, Маркизъ Сализбери, каза че първата работж на Конференціжтж не е разискваніето на станжлитѣ минжлото лѣто въ Българіж работы; по отъ сега еще Н. В. не може да пріеме точностьтж на това що са поменува въ словото на Н. В. първыя пълномощникъ на Турціж. Генералъ Игнатіевъ пригржща съвършенно мнѣніето на маркиза Салисбери и казува, че сега не е сгодното врѣме да прави непріятны въспоминанія; а отъ другж странж са бои, да не бы като прѣдпріеме съразисканіето, да са намѣри принуденъ да отблъсне въ много мѣста сжжденіята на Н. В. първыя пълномощникъ на Турціж. Н. В. Савфетъ паша забѣлѣжва, че и той съ жалость са е намѣрилъ въ положеніето да помене подробно за оныя събитія и отбѣгва отъ да слѣзе въ подробноститѣ на приключеніята. които произведохж настоящето състояніе на работытѣ. Графъ Зичи пріема изказаното отъ г. г. пълномощницытѣ на Россіж и Велико-Британіж, и не иска да приложи нѣщо; като остави думжтж на графа Шодорди, на когото е възложено дѣлото да изрази мнѣніята на своитѣ събратія.

Графъ Шодорди. — Господа Отомански пълномощницы, цѣльта на днесъ почнуваны тѣ съразмышленія между прѣдставителитѣ на великытѣ Сили и на отоманскжтж имперіж е, да са прѣдварятъ важны прѣплитанія, за да дойджтъ до едно практическо слѣдствіе положенытѣ до сега старанія за осигуряваніето на мирътъ въ Истокъ. Излишно е да припомнямъ станжлитѣ прѣдварително работы, които прѣдизвикахж нашійтъ Съборъ, защото тѣ еще сж прѣсны въ паметьтж на всичкы, и мысліж че, като избѣгнемъ отъ непріятны въспоминанія, длъжни смы непрѣмѣнно да стжпимъ на дипломатическото землище, и за тжзи цѣль водими отъ прѣговорытѣ, които сж станжли между Силытѣ и В. Портж въ разнытѣ фазы на настоящжтж кризж, за да улеснимъ нашитѣ си съразмышленія и да изложимъ мнѣніята на нашитѣ Правителства, начъртахмы писменно всичкытѣ мѣркы, които сматрямы достатъчны да осигуріжтъ сполукжтж на общото наше дѣло. Моитѣ събратія натоварихж мене да ви вржчж туй дѣло; а не е възможно да са излъжите за чувствата, отъ които са въодушевлявахмы при пріуготвленіето му. Постарахмы са да изнамѣримъ съ голѣмо безпристрастіе всичко що може въ настоящытѣ обстоятелства да са сматря като да отговаря по точно на законнытѣ исканія на Европж, както и на по сжщественнытѣ интересы на Имперіжтж коіжто прѣдставлявате. Тѣзи проекти са съчинихж, както ще видите при прочитаніето имъ, за тжзи двойнж цѣль и подъ тойзи двойный видъ. Дозволѣте ми слѣдователно да призовж въ името на нашето правителство вашето благоразуміе и высокото съчувствіе което имате за нуждытѣ на своето отечество, за да са съедините съ насъ и слѣдователно съ съединенж Европж, за да са принесе нѣкакъвъ цѣръ на едно състояніе на работытѣ, важностьтж на което Высоката Порта не може да не признае и за да са опази туй положеніе на Имперіжтж, на коіжто благоденствіето всичкы желаемъ.»

Графъ Шодорди вржчва на двамата отомански пълномощницы дѣлото, за което говори по горній начинъ, и което е приложено на настоящый протоколъ подъ буквытѣ А. Б. В. Г. Д. Е. Ж. — Нег. Выс. Прѣдсѣдательтъ каза, че отоманскытѣ пълномощницы считатъ за своіж длъжность да испытатъ и тѣ обстоятелственно и съ всичкото надлѣжно вниманіе вржченытѣ имъ проекты, за които не сж, разбира са, въ положеніе по настоящему да изкажжтъ каквото и да было мнѣніе. Г-да пълномощницытѣ на шестьтѣхъ Силы изражаватъ желаніе щото тойзи срокъ да бжде колкото е възможно кратъкъ; а понеже срокътъ на прѣмиріето са свършва на първый идущаго Іануарія, нуждно става щото г. г. отоманскытѣ пълномощницы да могжтъ да опрѣдѣліжтъ за едно доста ближне врѣме идущето засѣданіе, за да са нагласи работата за продължаваньето на прѣмиріето. Генералъ Игнатіевъ изказва мнѣніе прѣмиріето да са продължи еще петнадесеть дни. Н. В. Едхемъ паша пыта да ли има прѣди вржченото отъ графа Шодорди дѣло друго нѣкое оправдателно изложеніе, защото едно таквозъ изложеніе бы съкратило работжтж на отоманскытѣ пълномощницы, и дало бы да разбержтъ по лесно духътъ който е владѣлъ. Генералъ Игнатіевъ отговори, че оправдателно изложеніе не сжществува, но въ съчиненіето на дѣлото сж са водили отъ нуждж тж за децентрализаціжтж. Маркизъ Салисбери прилага да каже, че са е начъртало споредъ прѣдставенытѣ отъ Англіж основы. Графъ Шодорди забѣлѣжва че са е съставило отъ всичкытѣ прѣдварителны проекты за въпросътъ и отъ размѣненытѣ между Силытѣ съобщенія. Първыйтъ пълномощникъ на Австро-Унгаріж каза, че оправданіята са намѣрватъ повечето въ нотжтж отъ 30 Декемврія 1875, коіжто пріехж всичкытѣ Силы. Пълномощникътъ на Италіж каза, че по главното оправданіе трѣбва да са потърси въ важностьтж на обстоятелствата.

Тоя часъ са чува гърмежътъ на топоветѣ; а Прѣдсѣдательтъ на Конференціжтж казува, че тѣзи гърмежи извѣстяватъ прогласяваніето на отоманскжтж Конституціж. «Велико дѣло, каза той, са извършва на тоя часъ, защото то промѣни единъ управителенъ образъ, който е траялъ шесть стотинъ годины. Конституціята, съ коіжто Н. В. Султанътъ дари Имперіжтж си, провъзгласи се, и той освѣщава новж епохж за благополучіе и благоденствіе на своитѣ народы.»

*) Това изложеніе ный помѣстихмы въ минжлитѣ бройве на „Напрѣдъкъ", подъ заглавіе Словото на Сафветъ паша въ Конференціжтж. Виждъ бр. 114 и 115.

Графъ Шодорди забѣлѣжва, че мирътъ е непрѣмѣнно потрѣбенъ, щото Конституціята да произведе очакванытѣ отъ неіѫ слѣдствія, и че съгласіето на всичкытѣ прѣдставляваны въ Конференціѭтѫ Силы е сѫществено условіе за сполукѫтѫ на туй официално дѣло. Маркызъ Салисбери съ благодареніе увѣрява, че Конференціята са е събрала за да осигури мирътъ. Първыйтъ отоманскый пълномощникъ казува че, колкото за Турціѭ, тя горѣщо желае мирътъ, съ цѣль да осѫществи колкото е възможно по скоро благодѣяніята отъ Конституціѭ-тѫ. Генераль Игнатіевъ мысли, че приложеніето на новытѣ постановленія ще бѫде мѣрката на дѣйствителното тѣхно достойнство, и че мирътъ трѣбва да са осигури прѣди да пристѫпятъ въ испълненіето имъ. Сафветъ паша каза, че Конституціята може така да са смятря като новъ елементъ за осигуряваніе на мирътъ и са надѣе че съ взаимны устѫпкы ще са сполучи желаемата отъ всичкы цѣль.

Идущето засѣданіе са опрѣдѣли за Вторникъ или Срѣдѫ.

(Подпис.) **Сафветъ, — Едхемъ, — Вертеръ — Зичи, — Калицъ, — Ф. Д. Бургоань, — Шодорди, — Салисбери, — Г. Еліотъ, — А. Корти, — Н. Игнатіевъ.** *(слѣдува)*

ПРОТОКОЛЪ
на Голѣмыя Отоманскый Съвѣтъ.

«Аугсбургеръ Цайтунгъ» обнародува, споредъ едно писмо отъ дописника си въ Перѫ, протоколътъ на засѣданіето, което са дьржѫ на 6/18 Іаннуарія на В. Портѫ. Този документъ е слѣдующый:

Слѣдъ като прочете историческото изложеніе на събытіята въ Боснѫ и Българіѭ, великыйтъ везырь приложи и нѣкои обясненія.

Субхи паша поема думѫтѫ и казва: ако, при тыя истълкованія войната бѫде неизбѣжна, възможно е ный да изгубимъ нѣщо. Но ако пріемемъ двѣтѣ прѣдложенія, тогазъ ный не ще изгубимъ само нѣщо, но цѣлѫтѫ Имперіѭ.

Великыйтъ везырь разсказва съдържаніето на единъ телеграмъ, който пріелъ отъ английското министерство на външнытѣ работы и на корреспонденціѭтѫ, коіѧто размѣнилъ съ европейскытѣ Силы за прогласеніето на Конституціѭтѫ. Слѣдъ като прочето документытѣ за това, той излага причинытѣ за които са е пріело свикваніето на Конференціѭтѫ и сързыскваніята, които сѫ станѫли въ тѫзи Конференціѭ.

Слѣдъ прочитаньето на прѣдложеныйтѣ отъ Силытѣ проектъ за организуваньето на областьтѫ Българіѭ, В. Везырь утвърждава, че слѣдъ отвърляніето на прѣдложеніята на конференціѭтѫ, тѣзи прѣдложенія са ограничили въ двѣ.

Сами паша, министъръ безъ портефѣйлъ,— Слѣдъ отвърляніето на прѣдложеніята, които бѣхѫ вредителны за насъ, неудобствата, които прѣдставлявахѫ за насъ тыя прѣдложенія са замѣстихѫ съ тыя новытѣ, и така не е възможно да са пріемѫтъ.

Вел. везырь. — Пріеманьето на тыя двѣ прѣдложенія бы имало за слѣдствіе това, гдѣто да остави на Европѫ управленіето на Имперіѭтѫ и да прѣнесе въ Перѫ сѣдалището на В. Портѫ. Тогазъ Конференціята са съгласи да могѫтъ да са пріематъ и чиновницы отъ странѫ на В. Портѫ между членоветѣ на смѣсенѫтѫ Комисіѭ.

Ходжа Насухи. — Каквото и да бѫде, пріеманьето на тыя прѣдложенія бы нанесло на Имперіѭтѫ единъ неисцѣлимъ ударъ. Даже и съ това измѣненіе прѣдложеніята не сѫ за пріеманье.

В. Везырь и много другы министри отговарятъ че и министерскый съвѣтъ е испыталъ прѣдложеніята съ измѣненіето имъ, за което е думата, и гы намѣрилъ и той че не сѫ за пріеманье. Отговорътъ былъ съобщенъ вече неофиціално на прѣдставителитѣ. Когато Общото Събраніе даде своето рѣшеніе, тоя отговоръ ще са съобщи офиціално.

Рюшди Паша (бывшійтъ вел. везырь).— Увѣряватъ, че прѣдставителитѣ трѣбвало да пріемѫтъ тыя измѣнены прѣдложенія, но тѣ не гы пріели. По мое мнѣніе, трѣбваше да са направи единъ прѣдговоръ на тыя прѣдложенія, и да са прѣдвидятъ мѫчнотіитѣ, които бы могли да са появѭтъ отпослѣ. Но азъ не виждамъ никѫдѣ тоя прѣдговоръ. Прѣдставителитѣ искатъ само затрудненія да създаватъ за Имперіѭтѫ, отъ което быхѫ са породили испослѣ и другы по голѣмы мѫчнотіи.

Субхи паша. — Ако тѣхното намѣреніе е да ни направятъ единѫ услугѫ, то нека іѫ направятъ на бѣднѫтѫ Полшіѭ, която има по голѣмѫ нуждѫ отъ насъ за съжалѣніе. Нашійтъ основенъ законъ (конституціята) ни гарантирува всичкытѣ прѣимущества; нека тѣ приложѫтъ тѣзи прѣдложенія на подчиненытѣ тѣмъ Държавы.

В. Везырь. — Тыя думы не ще накаратъ противницытѣ ни да млъкнѫтъ. Както и единъ виновникъ не може да са оправдае, като каже прѣдъ сѫдилището, че и еди-кой си направилъ сѫщото прѣстѫпленіе.

Рюшди паша. — Ный быхмы опитали единѫ финансіалнѫ и политическѫ повредѫ. — ако постѫпимъ така за Боснѫ и Българіѭ, защо не настояватъ и за испълненіето на прѣдложеніята въ Харпутъ? Тамъ тѣ искатъ да подигнѫтъ затрудненія за императорското Правителство, а другадѣ да отвърнѫтъ жителитѣ отъ тѣхнытѣ длъжности; ако са раздѣлѭтъ отоманскытѣ Държавы на дванадесеть части, виждамы че Австрія е взела вече за себе си двѣ отъ тыя части, и Россія три. И така въ отцѣпенытѣ части ный не виждамы по настоящему никаквѫ мѫчнотіѭ, никакво затрудненіе. Виждамы, въ замѣнѫ на това, въ седемтѣ останали части мѫчнотіитѣ да са уголѣмяватъ вслѣдствіе на разнытѣ партіи въ Сърбіѭ и Чернѫ-Горѫ, които бы получили едно ново независимо управленіе. Доходитѣ отъ Малѫ-Азіѭ бы служили за помиряваніе на възстаніята, които периодически быхѫ са подигали отъ тыя двѣ страны. И мѫчнотіитѣ быхѫ са увеличавали още повече съ теченіето на врѣмето. Ако са пріемѫтъ тыя двѣ прѣдложенія, Босна и Българія ще станѫтъ втора Сърбія.

Насухи — Твърдѣ добрѣ! но ако отвърлимъ тыя двѣ прѣдложенія, какво ще са случи?

В. Везырь. — Ако отвърлимъ тыя двѣ прѣдложенія, конференціята ще са разыде, но Силытѣ нѣма да ни обявіѭтъ войнѫ всичкытѣ. Англія и Франца ще останѫтъ неутралны. Россія, която първа състави тыя прѣдложенія сама, ще са біе съ насъ. Австрія не може да расчита на 17,000,000 подданницы Славены, и ако маджаритѣ ѝ позволятъ тя ще подкрѣпи Россіѭ, както въ началото на настоящѫтѫ расправѫ, и ще ни обяви, може бы войнѫ, заедно съ Россіѭ. Възможно е тоже да проводи и войскы въ Боснѫ и Херцеговинѫ; Сърбія и Черна-Гора не ще останѫтъ мирны. Ромѫнія не ще са отдѣли отъ тѣхъ, и не можемъ да са надѣемъ за подпоркѫ отъ вънъ. Нека прѣмыслимъ, прочее, какво ще бѫде нашето положеніе въ подобенъ случай и на каквы опасности ще бѫдемъ изложени.

Субхи паша. — Австрійскытѣ славени не сѫ твърдѣ силны; нѣмамы да са боимъ много отъ тѫзы странѫ. При все това слѣдъ истълкованіята отъ Ваше Высочество добрѣ бы было да узнаемъ точно своитѣ собственны сили.

Ходжа Омеръ. — До гдѣто ты не узнаемъ ный не можемъ нищо да кажемъ.

Четыри Ходжи силно отблъсватъ прѣдложеніята.

Единъ отъ тѣхъ, *Ходжа Насухи*, са провиква: «Трѣбва да имамы довѣріе въ Бога и да са біемъ.»

Хеджибъ. — За да направимъ това трѣбва да бѫдемъ силны.

Насухи. — Ный смы силны.

В. Везыръ. — Исто тъй мыслѭ и азъ че трѣбва да бѫдемъ силны, Министърътъ на войнѫтѫ е тука. Ако са лѫжѫ, нека ма поправи: Ный имамы 5—600,000 душя на орѫжіе. Благодареніе на грижитѣ на Н. Величество, ный имамы и орѫжія. Но сега не става вече войната, както ставаше едно врѣме. Едно врѣме бѣхѫ потрѣбни 150 фишека за единѫ пушкѫ, а сега 1500 едва постигатъ, освѣнъ това фишецытѣ трѣбва да дойдѫтъ отъ Америкѫ, възможно е щото тѣ да паднѫтъ въ рѫцѣтѣ на непріятеля.

Нѣмамы пары. Стойностьта на книжнытѣ пары е позната на всичкы. Тоя въпросъ ный ще разглѣдамы и пакъ по единъ особенъ начинъ. Вратата на заемътъ сѫ затворены, а една войска има нуждѫ отъ пары.

Рауфъ бей (сынъ на покойныйтъ Рифаатъ паша). — Ный са боимъ отъ войнѫтѫ, но ако пріемемъ прѣдложеніята, това ще бѫде смърть за насъ. Единъ человѣкъ трѣскавъ може да са изцѣри; охтиката обаче не може да са исцѣри, И така, тыя прѣдложенія сѫ охтика за насъ; трѣбва прочее дълго врѣме да горимъ чървени свѣщи, да носимъ шаечены дрѣхи и да дадемъ отговоръ който спасява нашѫтѫ честь. (рѫкоплѣсканіе отъ разны страны).

В. Везырь. Както въ Францѫ едно врѣме единъ чифтъ обуща са продавахѫ въ разстояніе на дълго врѣме за 27,000 франкы, тъй и едно кайме отъ 20 гроша може да възлѣзе до 700 гроша, хлѣбарницытѣ са затварятъ, народътъ е гладенъ, всѫдѣ има безредіе, дѣцата нападатъ правителството. Възможно е да казуватъ въ себе си хората: виждате догдѣ ни докархѫ; Прѣдложеніята на Конференціѭтѫ са ограничавахѫ само до надзираваніето на нѣкои области; отвърлихѫ гы; въ какво състояніе смы?

Рюшди паша. — Туй което В. Высочество казахте е твърдѣ право; но независимостьта е живототъ на единъ народъ; ако пріемемъ тыя прѣдложенія отива нашата независимость, а безъ независимость единъ народъ не може да живѣе.

Хайруллахъ ефенди. (Шеихъ-юл-Исляметъ). — Туй което каза Н. Высочество е право. Ный неможемъ да пріемемъ по тоя начинъ.

Бывшійтъ Шеихъ-юл-Исляметъ. — Нашата длъжность е да не пріемамы прѣдложеніята, защото съ това са унищожава независимостьта ни.

Абеддинъ бей (комисаринъ въ Борсѫтѫ). — Четыридесеть миліона Отоманцы искатъ войнѫтѫ, за да спасѫтъ своіѫтѫ честь. Заповѣдайте, и ный смы готовы да жертвувамы всичко. Душитѣ на нашитѣ мѫченици слушатъ разискваніята ни. Не е нужда да са говори толкова; трѣбва да откажемъ.

Рюшди паша. — Да, трѣбва да откажемъ: една Държава не може да живѣе безъ независимость.

В. Везырь — Ако пріемемъ прѣдложеніята имъ, ще са изгуби ли независимостьта ни?

Всичкы. — Да, да, ще са изгуби.

В. Везырь. — трѣбва обаче едно истълкованіе, щото оныя, които сѫ на друго мнѣніе, да знаіѫтъ, защо нашата независимость ще са изгуби.

Субхи паша. — Когато управленіето на единѫ държавѫ прѣмине въ чужды рѫцѣ, то е началото на единѫ конфедераціѭ.

Улемытѣ (единогласно). Ный намѣсвамы ли са въ работытѣ на тѣхнытѣ подданницы Мухамеданы? Исто тъй не щемъ и ный тѣхното вмѣшателство; всичкы го отблъсвамы.

Насухи ефенди. — Когато една независима Държава обвижда явно независимостьтѫ на другѫ единѫ държавѫ, тя унищожава независимостьтѫ на тѫзи послѣдніѭтѫ. Потрѣбно е, прочее, да са отвърлятъ прѣдложеніята.

В. Везырь. — До сега ный смѣтахмы само Россіѭ: тя не е много опасна, но шесть Силы са намѣсихѫ въ работѫтѫ. Истина е, че нашето отказваніе не ще причини всеобщѫ войнѫ но общото мнѣніе въ Европѫ е настроено противъ насъ, а общото мнѣніе е, както знаете, най голѣмата сила; трѣбва ный прочее да внимавамы да не са обеспокои то.

Джемилъ паша. — Напротивъ, ако ный смы съединени за спазваніето на честьтѫ си, общото мнѣніе ще бѫде на нашѫ странѫ.

Абеддинъ бей. — Ный са гордѣемъ съ това, гдѣто шесть пълномощницы си отиватъ наведнъжъ защото Отоманитѣ иматъ честьтѫ да имъ отговорятъ всичкы съ единъ гласъ. Това е за насъ твърдѣ голѣмѫ честь.

Шеихътъ Фехми ефенди. — Лоше е наистинѫ да са раздразнява общото мнѣніе; но ный всякога смы казвали откровенно мнѣніето си на Европѫ; тя не го удобри и постоянствува на своето. За това, ако отвърлямы, като са повѣримъ на Божіѭтѫ милость, прѣдложеніята на Силытѣ, за да испълнимъ правосѫдіето и да запазимъ честьтѫ си и независимостьтѫ си, ный конечно ще имамы общото мнѣніе отъ къмъ нашѫ странѫ.

В. Везырь. — Ный не смы сами тукъ. Не-Мюсюлманскытѣ поданницы са интересуватъ тъй сѫщо въ този въпросъ. Конституціята имъ даде сѫщытѣ права, които имамы и ный. Тѣ могѫтъ тоже да говорятъ.

(Слѣдува.)

Циркулярътъ
на Княза Горчакова.

до рускитѣ посолства въ Берлинъ, Вѣнѫ, Парижъ, Лондонъ и Римъ.

С-Петерсбургъ 19/31 Іануарія 1877.

«Отказваніето, което В. Порта противопостави на желаніята, които изсказа Европа въ Конференціѭтѫ, въвежда Источныйтъ въпросъ въ новѫ фазѫ.

Императорскыйтъ Кабинетъ означува още отъ началото тоя въпросъ като въпросъ европейскый, който трѣбваше да са рѣши само съ съгласіето на великытѣ европейскы Силы. И дѣйствително, отъ като всичкытѣ Кабинети оставихѫ на странѫ всякѫ заднѭ мысль и лично възрѣніе, мѫчнотіята оставаше въ да са принуди турското правителство да управлява христіанскытѣ подданницы на Султана по единъ праведенъ и человѣколюбивъ начинъ и да не излага Европѫ на постоянны кризы, които смущаватъ съвѣстьтѫ и спокойствіето ѝ. Тойзи въпросъ слѣдователно бѣше въпросъ за человѣчеството и общый интересъ.

За туй императорскыйтъ Кабинетъ са принуди да прѣдизвика едно съгласуванье на Европѫ върху това за помиряваніе на тѫзи кризѫ и за да са избѣгне нейното повтореніе. Съгласи са прочее съ австро-унгарското правителство, което най много отъ всичкы са интересува въ тоя въпросъ, за да подложи на европейскытѣ Кабинеты нѣкои прѣдложенія, които могѫтъ да послужѫтъ като основа за едно общо споразумѣніе и задружно дѣйствуванье. Тѣзи прѣдложенія които сѫ изложени въ нотѫтѫ на графа Андраши отъ 18/30 Декемвр. 1875, получихѫ удобрѣніето отъ всичкытѣ великы Силы, както и отъ Портѫтѫ. Но понеже нѣманіето на силѫ за испълненіето направи туй споразумѣніе безплодно, призовахѫ са за това Кабинетитѣ чрезъ Берлинскѫтѫ нотѫ да изскажѫтъ мнѣніе за началото на едно съгласуванье, щото да са изнамѣрятъ средства по сполучливы за осѫществленіето на общѫтѫ тѣхнѫ цѣль.

Понеже туй съгласуванье не бы единодушно и са прѣкъснѫ тъй дипломатическото дѣло, Кабинетитѣ са събрахѫ изново прѣдъ влошаваніето на кризѫтѫ, поради клапіята въ Българіѭ, поради възбунтуваніето въ Цариградъ и войнѫтѫ съ Сърбіѭ и Чернѫ Горѫ.

По прѣдначиваніето на английското правителство са съгласихѫ основы и порѫчителство за помиряваніе, които да са разискатъ въ единѫ Конференціѭ, която щѣше да са събере въ Цариградъ. Тази Конференція въ своитѣ прѣдуготовителны засѣданія достигнѫ до съвършенно споразумѣніе за условіята на мирътъ и за реформытѣ които трѣбва да са введѫтъ; и съобщи резултатътъ си на Портѫтѫ, като твърдо и единодушно желаніе на Европѫ, но посрѣщнѫ отъ нейнѫ странѫ едно упорито отказваніе.

Тъй, слѣдъ дипломатическы старанія на единѫ годинѫ и повече, отъ които быва явна важностьта, коіѧто великытѣ Силы отдаватъ на умиротвореніето на Истокъ, Кабинетитѣ са намѣрватъ и пакъ въ сѫщото положеніе, въ което бѣхѫ и въ началото на кризѫтѫ, която станѫ още по лоша отъ пролѣнѫтѫ кръвь на распаленытѣ страсти, отъ натрупанытѣ катастрофы и отъ неизвѣстностьтѫ на несвършваното продълженіе на туй жалостно състояніе на работытѣ, което тѣжи на Европѫ и праведно занимава общото мнѣніе и правителствата. Никакъ не іѭ е грыжѫ Портѫтѫ нито за задълженіята ѝ, нито за длъжноститѣ ѝ като членъ отъ европейскый ликъ, нито пъкъ за единодушнытѣ желанія на великытѣ Силы. Състояніето на Истокъ не само не направи ни единѫ стѫпкѫ къмъ благопріятно рѣшеніе, но напротивъ станѫ и още по лоше, и е постоянно заплашваніе за спокойствіето на Европѫ, за человѣколюбивытѣ чувства и за съвѣстьтѫ на христіанскытѣ народы.

Въ таквозъ състояніе на работытѣ Н. В. Императорътъ прѣди да опрѣдѣли пѫтьтъ, който му 'са пада да слѣдува, желае да узнае какво рѣшеніе ще земѫтъ Кабинетитѣ, съ които са старахмы до сега и желаемъ колкото е възможно да слѣдувамы, като вървимъ задружно.

Цѣльта, коіѧто гонятъ великытѣ Силы, са опрѣдѣли ясно отъ дѣяніята на Конференціѭтѫ. Отказваніето отъ отоманското правителство докача достолѣпіето и мирътъ на Европѫ. Интересно е прочее да научимъ що имѫтъ намѣреніе да правіѫтъ Кабинетитѣ, съ които до сега са споразумѣвахмы, за да отговорятъ на туй отказваніе и да осигуріѫтъ испълненіето на своитѣ желанія.

Така са призовавате да знаете за това, като прочетете и оставите прѣписъ отъ настоящето съобщеніе на г. министра на външнытѣ дѣла.

Пріимѣте и проч.

Въ единъ членъ върху горній циркуляръ, *Таймсъ* казува, че Россія желае да знае какво ще правіѭтъ другытѣ порѫчителны Силы слѣдъ отказваньето на Турціѭ да пріеме исканіята на Конференціѭтѫ.

Не бы было възможно да са сумнѣвамы върху отговорътъ, който ще даде английското правителство съ удобрѣніето на Парламента. Англія ще са държи свободна въ това, което са относя до нейнытѣ интересы и до интересытѣ на общыя миръ. Тя ще чака събытіята. Ако Россія иска да работи по единъ бързъ начинъ тя трѣбва да стори това подъ собственнѫтѫ своѭ отговорность.

Циркулярътъ на Горчакова, притуря *Таймсъ*, не е отъ естество, мыслимъ, да умали недовѣріето, което сѫществува въ Англіѭ къмъ Россіѭ. Този документъ ще са вземе като едно поканваніе за започнуванье на единѫ войнѫ, въ коіѧто Турція, ако нѣма съюзницы, Россія не ще са остави отъ да извлече за себе си ползователны слѣдствія.

Единъ телеграмъ изъ Берлинъ до *Таймсъ*, казва че Россія съ намѣреніе да ослаби Турціѭ съ продължителны въоружаванія, отворила е едно дипломатическо воюванье, безъ да прѣстава да продължава военнытѣ си пріуготовленія.

За това и Турція не иска да върне сръбскытѣ крѣпости прѣди да добые гаранціи.

Турція бы прѣдпочела бързото захващаніе на кръвопролитіята.

Сѫщыйтъ телеграмъ посочва единъ членъ въ *Русскый Міръ*, който казва, че ако тонътъ на русскытѣ вѣстници е утихнѫлъ, чувствованіята на русскыя народъ и правителство си остаятъ сѫщытѣ. Състояніето, въ което са намѣрва въпросътъ, притуря русскыйтъ листъ, Россія нѣма вече да си повдига гласътъ, но остави съ довѣріе правителството да върви въ пѫтьтъ, който си е прѣдначъртало.

Словото на Английскѫтѫ Царицѫ.

Телеграфътъ извѣсти словото, което Английската царица изрекла на 8 Февр. (н) при отваряніето на Парламентътъ. Туй царицино слово захваща така колкото за источныя въпросъ·

Съ голѣмо благодареніе прибѣгвамъ пакъ къмъ мнѣніето и помощьтѫ на Парламента си. Почнѫтытѣ между Турціѭ отъ единѫ странѫ, и Сърбіѭ и Чернѫ Горѫ отъ другѫ, непріятелскы дѣйствія привлѣкохѫ моето най серіозно вниманіе и настоявахѫ съ нетърпѣніе да са въсползувамъ отъ обстоятелството и да принесѫ своето посредничество заедно съ съюзницытѣ си. Туй благоврѣміе са прѣдстави съ поискваніето на нашето посредничество отъ Сърбіѭ, обиаската на коіѧто са взе въ послѣдне врѣме подъ вниманіе отъ В. Портѫ въ прѣговорытѣ. Счетохъ за ползователно да подложѫ съгласно съ другытѣ Силы на Высокѫтѫ Портѫ нѣкои основы, които мыслихъ че не само ще докаратъ мирътъ въ Княжествата, но и трайный миръ въ размиренытѣ области, въ числото на които влѣзва и Българія, и улучшеніето на тѣхното състояніе. Тѣзи основы като са пріехѫ отъ Силытѣ, вземахѫ нуждѫ отъ разширеніе и отъвършенствуванье чрезъ прѣговоры или чрезъ единѫ Конференціѭ съ прѣмиріе. Высоката Порта, ако и да не пріе тыя основы и прѣдложи другы условія, расположена бѣше обаче да гы подложи на праведното оцѣненіе на Силытѣ. А азъ, като дѣйствувахъ за туй посредничество, слѣдъ като испытахъ събытіята, помыслихъ че бѣше праведно да са обадятъ на Портѫтѫ насилствіята, които са доказахѫ че сѫ са извършили въ Българіѭ, и да изскажѫ неудобрѣніето си противъ дѣйцытѣ на тыя насилствія. Като са сключи прѣмиріето, събра са въ Цариградъ Конференція, за да разглѣда разширенытѣ условія въ първоначалнытѣ основы, а въ тѫзи Конференціѭ ма прѣдставлявахѫ единъ извънреденъ пратеникъ и посланникътъ ни. Съ тыя мѣркы азъ имахъ за цѣль да са опази мирътъ въ Европѫ и да са введе едно по добро управленіе въ размиренытѣ области, безъ да са докачи независимостьта и цѣлостьта на турскѫтѫ Имперіѭ, но съ прискърбіе казувамъ, че прѣдложеніята, които прѣпорѫчихмы, и азъ и моитѣ съюзницы, не са пріехѫ отъ В. Портѫ; слѣдствіе обаче на Конференціѭтѫ бы и са докаже сѫществуваніето на едно общо споразумѣніе между европейскытѣ Силы, което безъ сумнѣніе ще има практическо слѣдствіе и върху правителството на Турціѭ. При всичкото това, срокътъ на продълженото между Турціѭ и княжеатвата прѣмиріе не са е свършило еще, и надѣвамъ са чрезъ прѣмиріето ще са сполучи единъ честенъ миръ въ тыя работы. Работихъ съ искренно съдѣйствіе съюзницытѣ си, съ които, както и съ другытѣ чужды Силы, пріятелскытѣ ни сношенія слѣдуватъ. Документитѣ за тыя прѣдметы на скоро ще ви са поднесѫтъ.»

Гладъ въ Английскѫ Индіѭ.

Нѣма вѣстникъ въ Лондонъ, който не разсказва и да не описва въ най страшны картины ужасныйтѣ и безмѣрны опустошенія, които прави отъ два мѣсеца на самъ гладътъ въ тѫзи индійскѫ Имперіѭ, на едно пространство земіѭ отъ 138,700 четвъртиты мили, между едно народонаселеніе отъ сто и осмдесеть милиона души.

Какво ще каже числото на жертвытѣ отъ страшнѫтѫ скѫпотіѭ? Пристигнытѣ отъ Индіѭ цыфры говорятъ за 300,000 мъртвы тѣла само въ Мадраское и Бенгалско правленія! офиціалнитѣ рапорте мълчѫтъ отъ срамъ. … напрѣднува ежедневно и хыляды человѣческы сѫщества падатъ върху … хыляды надинѫли отъ прѣжнія день.

Отъ Мадрасъ пишѫтъ: «Нашето отечество е сѫщи гробница». Въ 1770 л. измрѣхѫ 10 милліона души; Лордъ Кливъ видѣ въ своето полуцарствіе гладътъ да убіе 5 миліона души вѫтрѣ въ единъ денъ, и отъ тогазъ на самъ, ако числото на мъртвытѣ тѣла не надминѫ два миліона, числото на гладоветѣ станѫ тройно и четворно. И даже видѣ са че «бѣдныйтъ и жестокый гладъ» е пріелъ ужасныйтъ обычай да посѣщава сѫединично Индіѭ въ това истото врѣме, когато холерата влѣзва въ Меккѫ.

Английското правителство прави всичко що може, нека побързамы да го повѣдамы, за да прѣдвари годишното дохожданіе на немилостивыя бичь. Неговата инициатива, неговата разумность прилага въ дѣйствіе шесть мѣсеца на редъ за да укроти яростьтѫ за изпасянье, което владѣе у голѣмытѣ притяжатели въ Калкутѫ и Бомбай. Управителитѣ и прѣдсѣдателствата прѣкупуватъ и събиратъ въ императорскытѣ житницы всякѫтѫ хранѫ, коіѧто могѫтъ да купятъ. Консулитѣ при подвластнитѣ князье са стараятъ да даватъ на тыя послѣднитѣ туземцы сѫщытѣ съвѣты, които даде Іосифъ на Фараона. Нищо, нищо не спира гладътъ отъ да дойде на врѣмето си, и когато дойде, каквы мѫчнотіи а да са бори человѣкъ съ неговытѣ нещастны слѣдствія.

Английскыйтъ парламентъ, възбуванъ отъ милость къмъ нещастіето

единъ огроменъ народъ, съ благодареніе бы опрѣдѣлилъ двѣстѣ милиона, за да му дойде на помощь, но «това е, казуватъ Индійцытѣ помощьта, коіѫто бы моглъ человѣкъ да даде на единѫ каминѫ, като ввърли малко киміонъ въ устата й!» Жито нѣма, всичкото злато на свѣтътъ, во врѣме на гладъ, не прави хлѣбъ. Понеже миналѫтѫ годинѫ бѣше голѣма суша, ный си припомнямы че слѣдувахмы стѫпкѫ по стѫпкѫ въ туземнытѣ вѣстницы ходътъ на прѣдчувствіята, на смъртоноснытѣ страхове които имъ задаваше съвършенното бездъждіе. «Вода! вода! (Абъ! абъ!) са провикваше *Авуодхъ Ахбаръ*, или ный не ще имамы хлѣбъ!» Водата не дойде. Индіецътъ прѣклони главѫ. Неговото отчаяніе го докара до тамъ, гдѣто да напустне всичко и да са прѣдаде на божіѭтѫ милость! . . .

Казахмы, че гладътъ става, и най вече въ Индіѭ, отъ сушѫтѫ. Това го повтори и самъ Лордъ Салисбери, който най добрѣ познава Индіѭ, много пѫти въ едно отлично слово прѣди три годины. Но има и другѫ единѫ второстепеннѫ причинѫ, която тоже има своіѭтѫ важность и която е: ужасното изнасяніе на житата и другытѣ храны, на което са прѣдава лакомата търговія на англійскытѣ търговцы. Нищо друго не бы дало да са разбере по добрѣ чувството на Индійцытѣ въ това отношеніе, колкото слѣдующата уломка, прѣведена отъ *Авуадхъ Акбаръ* отъ 28 миналаго Маія: «Никой не е задоволенъ въ Индіѭ, ако и да са вижда че е. Когато подданицытѣ сѫ гладни, какъ могѫтъ тѣ да бѫдѫтъ благодарни? и ако и да казуватъ тѣ вънкашно на правителството че сѫ задоволни, не може человѣкъ да го пріеме за дѣйствително. Свойственното намъ качество е, да са покорявамы на владѣтеля и да бѫдемъ търпѣливи и даже признателни. Но защото смы подчинени на единъ чуждъ народъ ли е това? Не, не е то. Що правятъ на подданицытѣ Индіаны онія които гы управляватъ, были тѣ Християне или Индійцы, *когато пълнятъ спокойно утробѫтѫ си*, както казува една персійска пословица: «*Дай ми хлѣбъ, па ма бій по главѫтѫ съ обувкѫтѫ си*». Индостанъ е едно мѣсто, което отъ стотины годины са управлява отъ чужденцы. Но, въ тѣхно врѣме, *прахътъ който са издига днесъ не бѣше са показалъ*. Едноврѣменнитѣ владѣтели ако и да не оставяхѫ съкровищата си на своитѣ подданицы, но *тѣзи послѣднитѣ не умирахѫ отъ гладъ, защото всичкото богатство на мѣстото са разнасяше вѫтрѣ въ него*. Догдѣто са изнася по голѣмата часть отъ нашитѣ жита и другы храны, догдѣто съ това ни отнемать всичко, *догдѣто са не вземе рѣшеніето да са иждивлявать тука всичкытѣ богатства които са извличать отъ мѣстото*, миръ не ще да има и ный ще измреме отъ гладъ».

Индійскыйтъ вѣстникъ очевидно прѣувеличава работѫтѫ, като никакъ не пріема изнасяньето. Изнасяньето е дѣйствително нуждно за търговското сѫществованіе на единъ народъ. Но ако е необходимо щото да не са оставя тозъ народъ да харчи всичко на мѣстото си, тоже е твърдѣ много интересно да го не лишаватъ, чрезъ едно злоупотребително изнасянье, отъ неговытѣ най добры и най полезны произведенія, като оставятъ за мѣстнытѣ нужды само произведеніята отъ най долне качество, и то въ едно количество недостатъчно даже и за годишното обдържанье на самытѣ жители. Туй злоупотребително обаче изнасянье до единѫ неправилнѫ степень характеризува англійскѫтѫ търговіѭ въ Индіѭ.

Ето какъ туземцытѣ, естественно безгрижни, като глѣдатъ само настоящытѣ си нужды да удовлетворіѭтъ, и като не знаятъ думѫтѫ *бѫдуще*, продаватъ на прѣкуповачитѣ въ Калкутѫ и Мадрасъ цѣлѫтѫ своіѭ берибдѫ, догдѣто тя още е на коренътъ, шесть мѣсеца прѣди жатвѫтѫ, въ замѣнѫ на нѣколко кесіи пары, които вѫтрѣ въ нѣколко дни распилѣватъ тѣзи любители на растѣніето *бетель* и на *нашырлытѣ*. Тойзи видъ продажбы ставатъ на всякѫдѣ; тѣ особенно ставатъ во врѣмето на *цоли* или *карнавалытѣ*.

Щомъ стане жатвата, Англичанинътъ вдигѫ беритбѫтѫ, изнася іѭ, а Индіанецътъ нѣма вече и най малкото *каури* за да доживѣе до слѣдующытѣ *карнавалы*. Даже и ако да е направилъ нѣкаквѫ економіѭ, нему е невъзможно да намѣри, щомъ дойде зимата, хлѣбъ или оризи, който е ежедневната му храна, защото изнасяньето е всичко вдигнѫло.

Обнародуванытѣ всякѫ годинѫ цыфры отъ правителството на подкральтъ подтвърждаватъ тѣзи огромны прѣкупуванія, които англійското началство всуе са старае да ограничи. И туй изнасяне, което докарва гладътъ въ Имперіѭтѫ на царицѫ Викторіѭ, е по частно непосредственната причина скѫпотіѭтѫ въ френскытѣ индійскы владѣнія. Защото, извѣстно е, че и френскытѣ по наслѣдіе колоніи са опустошаватъ отъ гладътъ.

Ный ще посветимъ единъ особитъ членъ върху тѣглилото на сто и осмдесетьтѣхъ хиляды граждани, които, тамъ долу, обичатъ толкозъ искренно Францѫ, и ще испытамы съ официалнытѣ англійскы и френскы документы средствата, чрезъ които може да са предземе повращаніето на ужасныйтъ бичь во всичкыйтъ хубавъ индійскый полуостровъ.

(Франсъ.)

Дописки на «Напрѣдъкъ.»

Лѣсковецъ. — 20 Януарій 1877. Мнозина, които непознаватъ историческыты законы на народныйтъ животъ, като видѣхѫ миналото лѣто свирѣпостьтѫ на необузданныйтъ и тиранствата на грубыты и гордыты надъ беззащитныты, уплашихѫ ся за историческото сѫществуваніе на тѣзи послѣдниты. — Нъ любопитниты трѣба да знаіѭтъ че въ природѫтѫ има неумолимы законы, които непрѣмѣнно подръжіѭтъ животътъ на народыты и никоя могуща рѫка не е въ състояніе да гы истрѣби отъ земното лице, освѣнъ ако тѣ несторѭтъ нѣкое смъртно прѣстѫпленіе противъ жизненныйтъ си организмъ, или не направіѭтъ нѣкое политическо самоубійство.

Животътъ на единъ кой да е народъ има своиты ефимерны условія, които съ теченіе на врѣмето ся измѣнуватъ тъй, както ся измѣнува начинътъ на мысленіето между хората. — Слѣдователно, условіята както на историческыйтъ тъй и на полическыйтъ животъ сѫ *непрѣстанна промѣна*, коіѭто днешныты най новы политицы съ голѣмѫ мѫдрость и искуство отъ врѣмя до врѣмя задържіѭтъ. Тѣ искатъ да си останѫтъ работыты на свѣта тъй, както сѫ сега, или тъй, както сѫ были съ врѣмя. Нъ іоще по геніалныты политици, които знаіѭтъ че верпиты на злото, които задържіѭтъ на минутѫ народныйтъ напрѣдъкъ расклѫсуватъ ся, и расклѫсуватъ ся съ толкози по голѣмѫ силѫ и трѣсъкъ, колкото по много сѫ носены; тѣ са рѣшаватъ на промѣны, на реформы, и по видимому улучшаватъ законыты на държавѫтѫ и издаватъ новы за свободѫтѫ.

Никой прочее отъ земнородныты не е въ състояніе да запрѣ ходътъ на историческѫ сѫдбѫ и на българткыйтъ народъ, защото въ человѣческѫтѫ природѫ има законы, които иматъ цѣль да умѣгчаватъ и да заглаждатъ дѣйствіето на злото. — Ный можемъ да покажемъ това и съ опытъ; миналото лѣто, злото по всичнѫтѫ нещастнѫ Българіѭ върлува съ всичкыты си ужасны видове и цѣлъ народъ бѣдствуваше да пропадне подпръ тѫзы грознѫ буріѭ, нъ нашиты Българы, въодушевены отъ благородны патріотическы чувства на всѣкѫдѣ прѣбързахѫ и подадохѫ помощь на пострадавшыты си братія. — Между всичкыты села и градове, които ся отличихѫ съ патріотическото си състраданіе и християнско милосърдіе къмъ пострадавшыты си братія, на Горніѭ Орѣховицѫ прилича твърдѣ почетно мѣсто въ Българскѫтѫ Исторіѭ, за гдѣто гражданыты отъ този градъ срѣщу праздникътъ Рождество на спасителя направихѫ къмъ пострадавшыты отъ Ново Село единъ подаръкъ наистинѫ достоенъ за Християнско подражаваніе. — Именно тукашната община, въ навечеріето на Праздникътъ доброволно събра доволно и различны *повече нови и обносены* дрѣхы и облѣкла, и гы испроводи на комисіѭтѫ за пострадавшыты въ Севліево да гы распорѣди между пострадавшыты както прилича за Праздникътъ. — Заради любопитството на читателиты, ный прѣдлагамы и списъкътъ на подаръциты.

1-ый Денкъ. № 1.

21	Зиги Панталоны	(срѣдня цѣна)		Гр.	525
22	,, Потуры	,,	,,	,,	550
3	Кожуха	,,	,,	,,	270
1	Черга	,,	,,	,,	15
				Гр.	1360

2-ый Денкъ, № 2.

30	Екземпляри Пазта	(средня цѣна)		Гр.	1200
20	Антеріи	,,	,,	,,	300
6	Салтамаркы	,,	,,	,,	150
5	Кожухчета	,,	,,	,,	75
2	Зиги ботуры	,,	,,	,,	50
1	Черга	,,	,,	,,	10
				Гр	1785

3-ый Денкъ, № 3.

38	Жилѣткы и Елечата.	За	Гроша	190
25	Фесове	,,	,,	75
8	Калпаци	,,	,,	24
8	Антеріи	,,	,,	120
1	Палто	,,	,,	40
4	Потуры	,,	,,	25
3	Кожухчета	,,	,,	30
42	Елечета (новы)	,,	,,	252
12	Антеріи ,,	,,	,,	180
98	Ризы и разны	,,	,,	294
			Гр.	1230

4-ый Денкъ, № 4.

34	Ризы голѣмы	За	Гр	510
7	Гащы долни	,,	,,	75
34	Кърпи	,,	,,	70
12	Пешкыри	,,	,,	60
8	Басми	,,	,,	24
12	Пошове	,,	,,	48
7	Пара колцуни	,,	,,	56
7	,, Чорапы	,,	,,	56
12	Възглавници	,,	,,	60
[illegible]	Аршины платно	,,	,,	571
1	Фуста	,,	,,	10
9	Черги и 1. чувалъ	,,	,,	560
2	Пара убувкы (голѣмы и малкы)	,,	,,	20
20	Аршины читъ	,,	,,	50
1	Салтамарка	,,	,,	15
			Гр.	1737

То есть отъ 1-ый №		Гр.	1360
Сѫщо ,,	2-ый ,,	,,	1785
,, ,,	3-ый ,,	,,	1230
,, ,,	4-ый ,,	,,	1737
Стойностьта на подаръцыты		Гр.	6112

За тѫзы примѣрнѫ благотворителность, ный нѣма какво да кажемъ прѣдъ родолюбивыты Орѣховчаны, защото въ днешныты скърбвы обстоятелства, щедрата имъ помощь е по голѣмѫ отъ всѣко благодарително слово. — Ный тука невиждамы друго, освѣнъ че между Орѣховчаны ся изражава дълбоко състраданіе къмъ народното нещастіе, което нискърби всичкыйтъ просвѣщенъ свѣтъ. Въ този случай, струва ни ся че патріотизмътъ има единъ и сѫщъ коренъ съ състраданіето и охотно поднася бѣдствіята. Уваженіето къмъ своіѭтѫ народность е отблѣскъ и уваженіе къмъ самаго себе. Бѣдствіето, което чувствува единъ подданикъ българинъ по причинѫ на нѣкакъвъ матежъ, е бѣдствіе и на цѣлъ народъ, — сѫщо тъй, както и болоестѣ, които кѫто поразіѭтъ отъ здравого тѣло нѣкой органъ, цѣлыйтъ организмъ ся стреми съ всичкыты си жизнены силы да умѣгчи, да укроти и да залѣчи болныйтъ органъ на всегда.

Най истинното просвѣщеніе е добродѣтельта — да бѫдемъ полезны на нещастныты; — слава на Орѣховчаны че са показахѫ полезны на нещастныты.

Стрѣлча, 1877, Януарія 10. — Г-не Редакторе, Нашето село е изложено во-преки волята на ц. правителство, на разны свирѣпства; тыя дни *ишитъ* нашъ Сюлеиманъ Хаджи Ибрямовъ са прибра, понеже бѣше бѣгалъ като са подири отъ Властьтѫ, защото бѣ утрѣпалъ единъ человѣкъ и обралъ два пѫти единѫ тепавицѫ Панагюрскѫ, отъ която извлече 500 сидезета шаякъ.

Слѣдъ прогласяваніето на Конституціѭтѫ дохожда Кадіятъ въ село и заръча на селянытѣ да очистятъ изгорѣлѫтѫ църква за да са черкуватъ за сега въ неіѫ, а че на пролѣтъ Царьтъ щѣлъ да іѭ направи; Сюлеиманъ ага дохожда и като не му было по волѭтѫ да е очистенѫ църквата, налага добрѣ съ бой тыя които извършили кадіевѫтѫ заповѣдь и казва че, *Стамболда чиканъ ферманъ Стамболда окунуръ!*

На Богоявленіе потрудили са и нашытѣ селены да си святѫтъ водѫ, както всичкы Християны; дохождатъ въ Панагюрище да викатъ попъ Бойчо и той да ги неоставы безъ попъ на тоя день, ако и да го было страхъ; отива въ селото и почнува да святи водѫтѫ, Сюлеиманъ ага като са извѣстилъ за това, отива и ритва съ кракъ водѫтѫ и послѣ улавя попа за брадѫтѫ и изважда ножа ужъ да го заколи, но благодареніе на нѣкой си пріятель който са намѣрилъ тамо, опростилъ му са кабахата съ нѣколко ножа по гърба и днеска попътъ лѣжи боленъ.

На пролѣтъ мыслимъ да са приберемъ и ній отъ селата въ селото си и да си почнемъ работѫтѣ; но така, ако вървіѭтъ Сюлеиманъ ага и неговитѣ другарина, ный не знаемъ да ли и до годинѫ ще са приберемъ.

Единъ селянинъ

Единъ телеграмъ изъ Пловдивъ до Правителството извѣстява, че бѣдныйтъ попъ Бойчо са поминалъ по причинѫ на тойзи бой, и че убійцата былъ хванѫтъ и запрѣнъ. (Р.)

Писмо до Редакціѭтѫ на В. «Напрѣдъкъ».

Всѣкой съзнава, че тѫзъ-годишнитѣ обстоятелства злѣ ся стразихѫ на всякыго и на всичко. Това естественно трѣбваше да са отрази и на учебнытѣ заведенія, отъ които нѣкои съвсѣмъ сѫ затворихѫ; другы ако и да ся отворихѫ, нъ все ся усѣща недостатъкъ и осѫдность въ всичко. Сѫщата сѫдба постигна и нашитѣ въ Калоферъ училища, които нѣколко врѣмѣ бѣхѫ затворени, и по всичко ся виждаше, че това жалостно приключеніе никакво впечатлѣніе не правеше на туземцытѣ Калоферци, зачтото ся не намѣри нито единъ, когото да заболи сърдцето и да взeме нѣкакви мѣркы за излѣкуваніето на злото. И истинна не ся измина много врѣме, и много фактове дойдохѫ да потвърдятъ, че нѣкои отъ пръвенцытѣ Калоферцытѣ не само че ся не погрижили за отваряніето и напрѣдваніето на училищата си, нъ съ дѣлата си исказвали и исказватъ и до днесь, че тѣмъ е по драго да виждатъ и училища затворени и всичко обществено растуряно. Това колкото е горчиво, толкова е истинна.

Подиръ това, какво трѣбваше да правіѭтъ живущитѣ въ столицѫтѫ Калоферци? Твърдѣ естественно, че тѣ като хора чювствителны, не можахѫ да глѣдатъ равнодушно на всичко това, и по таѭ причинѫ събрахѫ ся и порѣшихѫ за едно нѣщо, което много пѫти ся правили, сирѣчь да съберѫтъ изъ помежду си едно количество, съ което да подпомогнѫтъ на съотечественницитѣ си Калоферци за отваряніето на училищата си. Пръвъ, който най много прѣгърна таіѫ работѫ, той е извѣстныйтъ нашъ съотечественникъ и родолюбецъ Г-нъ Иванъ Дочооглу, който на драго сърдце взе връху си повечето отъ половината разноскы за поддържаніето и на двѣтѣ училища. Неговый примѣръ послѣдвахѫ и другытѣ ни съотечественници, отъ които всякой даде по нѣщо спротивъ силѫтѫ си, за такъвѫ щедрость отъ странѫ на Г-на Ивана Дочоолу, както и на другытѣ ны съотечественници въ Цариградъ, ные за длъжность считаме да имъ благодаримъ отъ все сърдце.

Освѣнъ това, цариградскытѣ Калоферци посъвѣтвахѫ по единъ благороденъ начинъ общинѫтѫ си въ Калоферъ да поискатъ отъ нѣкои лица (имената имъ сега прѣмълчавамъ) нѣкои смѣткы отъ които ся интересуватъ учебнытѣ ны заведенія. Нъ за жалость тѣзи господиновци желаятъ да присвояватъ общи нѣща, правятъ различны спънкы и ето че го лицытѣ ся изминуватъ, а тѣ никакъ не ся засрамятъ да дадѫтъ смѣтка за онова, отъ което ся незаконно ползуватъ; за татъвѫ самонадѣянность и безсъвѣстность отъ странѫта на тѣзи господиновци, тукашнытѣ Калоферци порѣшихѫ да са отнесѫтъ и за послѣденъ пѫть какъ съ насио та дано да ся подбудятъ заблуденыѣ тѣзи чорбаджій въ Калоферъ; а ако ли и този пѫть не побързатъ да дадѫтъ присвоеното на общинѫтѫ, тогава ще ся отнесѫтъ, както ся научавамъ, до честното правителство, което никога не ще остави безнаказанно такыва, които за своятъ интересъ, прѣчіѭтъ и присвояватъ общытѣ имущества.

Ц/градъ, 1877 Януарія 26-ый.

Единъ Калоферецъ.

Т. Пазарджикъ 1 Януарій 1877. Става почти два мѣсеца отъ какъ благородныйтъ англичанинъ Г-нъ. Жамсъ Лонгъ са намѣрва въ града ни съ нѣколко способны инджинеры и архытектоны, за построеніето на кѫщытѣ въ изгорѣлытѣ българскы села въ окрѫжіето ны; два мѣсеца вече отъ какъ съ голѣмѫ дѣятелность и бързинѫ ся построяватъ изгорѣлытѣ жилища на бѣдното българско населеніе, така, щото въ нѣколко седмицы са надѣеме да видиме, бѣднытѣ жители, които отъ бѣдность и страданія сѫ подивяли, снабдены съ потрѣбнытѣ прибѣжища.

И дѣйствително селата: Радилово, Алиочово, Ешикъ-Ашлій, Кара-Мусалъ, Вѣтренъ, Калугерово, Лѣсичово, Цѣрово, Сърть-Арманъ и Дере-Арманъ сѫ вече построены, а другы са захващатъ и съ дѣятелность ся работятъ.

А за това, нашійтъ народъ отъ сърдце трѣбва да благодари на милостивыйтъ си благодѣтель г-на Ж. Лонга, който неуморимо ся старае да помогне на страждущытѣ, съ построеніето на жилищата имъ, подъ които ще гы укрые отъ лютыйтъ мразъ на зимѫтѫ.

Почтенныйтъ този старецъ пѫтува често по изгоренытѣ села за да види всичко самъ, какъ са построява, и то по нѣкогашь въ най лоше врѣме, нѣщо, което му дава доста затрудненіе въ старинѫтѫ му; нъ и селянитѣ съ хыляды благословіи благославятъ благодѣтеля си, и го глѣдатъ съ таквози око, съ каквото глѣда дѣтето на баща си.

Г-нъ Ж. Лонгъ толкозъ е вдаденъ въ человѣколюбивото си дѣло щото за да помогне по скоро на бѣднытѣ и страждущытѣ, той ся труди деня и нощя; той не спи повѣче отъ 5 часа, а ѣде само единъ пѫть за 24 часа, и то твърдѣ малко. Такыва сѫ качествата на добрыйтъ нашь благодѣтель, когото Българскый народъ никога не ще забрави, нъ ще го помни и благославя даже и бѫдѫщето ны потомство, както го благославя, и цѣла Франція, на коіѭто той е помагалъ въ нещастіята й. За насъ не остава друго освѣнъ да молимы Провиденіето да го снабди съ дългы и щостливы дни за да продължава на всѣкѫдѣ по свѣта Богоугодното си дѣло. Да живѣй г-нъ Ж. Лонгъ! нашій благодѣтель и покровительтъ на бѣднытѣ. Ф.

Видинъ, Януар. 1-ый Една дълга дописка отъ този градъ ни разправя за много и голѣмы злодѣянія и злоупотрѣбленія, които са правени въ Видинъ и въ окружіето му. Тя споменува, именно, нѣкого си Хюдсеинъ чаушъ, който проводенъ въ селото Бранковица (Аллійска кааза) да събира данъкъ, разваждалъ селскыя старѣйшина съ юздѫ въ устѫтѫ, като конь, по цѣлото село, само за това, че този послѣдныйтъ неможалъ да запрѣти на двама арнауты да посѣщаватъ 2 домы, на които чаушина ималъ око, и у които незабравялъ да намине, когато дохождалъ въ селото. Сѫщыйтъ Хюсеинъ съ чудесно измыслены мѫкы мѫчилъ селенытѣ отъ селото Бойница, защото, обрани нѣколко пѫти отъ черкезы и др., неможали да си платіѭтъ данъка; и когато тѣ отишли да са оплачіѭтъ прѣдъ властьтѫ отъ него, Аллійскыйтъ каймакаминъ гы хвърлилъ въ темницѫтѫ.

Сѫщата дописка казва, че въ Бѣлоградчискытѣ села, Сърбытѣ прѣминали и като открадвали нѣколко конье отъ нѣкои Турскы жители, каймакаминътъ принуждавалъ послѣ Българитѣ да платіѭтъ тѫзи загубѫ на Турцытѣ. Освѣнъ това при единѫ отъ Видинскытѣ порты нарѣченѫ Газибашкѫ, на разстояніе около половина часъ отъ градътъ захванали мѣстото 20-тина души черкези, които събличали и обирали всякого, който замине отъ тамъ. Не помалкы злоупотрѣбленія ставали всрѣдъ градътъ. Нѣкои вейскари, както са познало, обрали черковѫтѫ и по вънка нападали дюкянджіитѣ та имъ земали стокѫтѫ.

Най послѣ, дописникътъ ни изразява съмненіе за ползѫтѫ отъ конституціѭтѫ, ако работытѣ отиватъ все тъй, и моли Ц. Правителство да земе въ вниманіе тѣзи оплакванія.

(Отъ дописктѣ на "Курріе д Оріанъ,,).

Зарово, Македонія, 14 Януарія. — Прѣди Рождество Христово въ вторникъ, тръгнѫхъ прѣзъ Лангаза за въ Солунъ съ десятина нашы селяни. Щомъ слѣзохмы отъ коньетѣ въ Лангазъ, казахѫ ни че убили единъ человѣкъ отъ селото Дреми-глава до край село Айватово, уплашихмы са и, отъ като си купихмы отъ пазарытѣ потрѣбното, върнахмы са назадъ. Като минѫхмы отъ Кочкарскый Чаиръ, чухмы гласове: *давранмайнѫзъ, кѫрарѫзъ сизи* и една чета обрѫжени хора са хвърли върху насъ. Менѣ ма избави коньтъ ми. Другаритѣ ми са обиколихѫ. Злодѣйцытѣ были съ почернены лица, за да не гы познаіѭтъ че сѫ отъ ближнытѣ ни *юруцы*; били гы доста, съблѣкли гы и имъ взели всичко що си купихѫ отъ Лангазалійскый пазарь, като: газъ, оризъ, рыбы, пиперь, папуцы и прч., найпослѣ имъ казали: *алтѫнъ пара истеризъ зере сагѫкъ іокъ*, и като нѣмали горкытѣ какво да имъ [illegible], злодѣйцытѣ почнѫли да гы мушкатъ съ ножоветѣ. Стрязли на Варсама лѣвѫтѫ [illegible]; на Петри Бельовъ распрали кѫлкотѫ (кабатникѫтѫ); на Паска отзели върхътъ на главѫтѫ. Станѫло плачь и писъкъ голѣмъ. Пострадалитѣ бѣхѫ петнайсеть души, а часътъ бѣше около единадесеть прѣзъ деньтъ. Извѣстихмы това на Лангазалійскый мюдиринъ, който толкозъ ни каза: *«деи веринъ кимлеръ иди, туталѫмъ»*. Нощь са не минува безъ да са грабнѫтъ овцы или козы; день са не минува да не дойдѫтъ въ селото ни лоши люде да направятъ най лошитѣ работи, които бащитѣ ни не сѫ виждали никога: Трѣбва да имъ са даде каквото поискатъ, послѣ изваждатъ ножоветѣ и не може вече человѣкъ да излѣзе отъ кѫщѫтѫ си; тѣжко на оногози, когото срѣщнѫтъ. Станѫхмы като брашнарскы човали, които тупатъ ежедневно. *Коджабашіята* ни окървавенъ отиде въ Солунъ да са оплаче, но не знаемъ до колко ще сполучи. Каква ще ни стане работата не знаемъ!

Съ послѣдніѭтѫ пощѫ ный получихмы прѣписы отъ протестытѣ, които отправило бълиарското населеніе изъ Орѣхово, Разградъ, Варнѫ, Ст. Загорѫ, придружены, съ дописки, противу нѣколцыната въ Цариградъ Бълиары, които искали сваляніето на Н. Блаженство Екзархътъ, По нѣмане на мѣсто, ный обнародувамы само слѣдующытѣ по настоящему, като по краткы.

До негово Блаженство
Г-на Г. Антима I, Екзархъ Бълиарскый.

Ваше Блаженство!

Като имами прѣдъ видъ общото желаніе и чувствата които Българскыя народъ храни къмъ Ваше Блаженство, и ный Българитѣ отъ града Варна съ окрѫжіето идемъ въ сѫщія духъ да Ви засвимъ преданностьта си и довѣріето което продължавами на пълно да имами въ Васъ като началникъ на Православната наша Българска черкова. Побуждавами са да Ви направимъ това формално засвидѣтелствуваніе, само и само, за да Ви ободримъ въ постоянството и самотверженіето, съ които достойно сохранихте до днесь високото и тежко посланіе, на което Българскыя народъ, чрезъ особното Императорско благоволеніе, Ви е повикалъ; тъй щото, уповающіи са на народната любовь и единство, които Ви ограждаватъ въ тежкитѣ обстоятелства, да продължавате съ сѫщата ревность и непоколебимость да священноначалствувате, на чело на Българската Черкова, на която утвержденіето и спокойствіето й, въ настоящитѣ врѣмена, е тѣсно свързано съ Вашето задържаніе на нейното чело. Нека бѫдите увѣренъ че сѣко партизанство и противонародно опитваніе за нарушеніето на това спокойствіе, ще са укори и съ презрѣніе ще са отблъсне както отъ сичкыя народъ тъй сѫщо и отъ насъ.

Желаими прочее настоящето ни отношеніе да Ви послужи за израженіе на истинскитѣ чувства съ които оставами къмъ Ваше Блаженство за винѫги прѣданнѣйши смирени Ваши духовни чада.

Варна 29 Януарія 1877.

До Негово Блаженство Дяда Антима.

Ваше Блаженство!

Отъ нѣколко врѣме насамъ изъ градътъ ны са бѣ распространилъ единъ слухъ, който твърдѣ много ны обеспокои. Приказваше са че въ Цариградъ нѣколцина наши сънародници дѣйствовали противъ Ваше Блаженство, като желаяли сваляніето Вы отъ достоинството на Българскій Екзархъ. Отъ начало никой не искаше да повѣрва че ще са намѣрятъ днесь между Българетѣ таквизъ человѣцы които или за да удовлетворятъ страститѣ си или за да постигнятъ частенъ нѣкои интересъ, ще бѫдѫтъ готови да жертвуватъ общото добро; обаче за голѣма жалость ные имахме злочестината да намѣримъ подвържденіето на това и въ народніятъ ны печатъ. По тази причина подписанытѣ жители на Стара-Загора въ името на всичкы Българе отъ градътъ и селата, протестирамо най-енергически противъ не своеврѣменната постѫпка на онѣзи нѣколцина, които правятъ исключеніе отъ цѣлъ Българскій народъ и считаме тѣхната постѫпка врѣдителна за народнытѣ ны интереси. Прогласяваме высоко, че само Васъ познавоме и ще познаваме за законенъ Началникъ на Бълг. Черква и хранимъ къмъ личностьта на Ваше Блаженство най голѣмо почитаніе и сыновна преданность.

Познато е какъ съ мѫдрото си управленіе и въ други по трудны обстоятелства Вый можахте да упазите самостоятелностьта на Бълг. Черква — священныя той залогъ, който самото Провидѣніе е повѣрило въ рѫцѣтѣ на Ваше Блаженство; та сме твърдо увѣрены че и въ настоящыя случай ще сполучите да осуетите домогваніята на онѣзи, нѣколцина, които — несъзнателно или съзнателно работятъ въ полза на неприятелите ны като искатъ да расклатятъ основаніята на църковната наша самостоятелность и на народното ны единство.

Като помолимъ Васъ да съобщите настоящето ны гдѣто трѣбва, целуваме святата Ваша десница и оставаме на Ваше Блаженство.

Стара Загора 29 Януар. 1877.

Покорны и най преданны:

Слѣдватъ подписитѣ.

ИЗЛОЖЕНЕТО

на испратеныты отъ разни мѣста дрѣхы и вещи въ помощь на изгорѣлыты пострадавши по Пловдивскѫтѫ Епархіѭ Българы.

Отъ Котелскѫтѫ общинѫ въ четыре чувала и четыренадесять денка: 1224 парчета разны дрѣхы, постелкы и завивкы и възглавници.

Отъ Благодѣтелното Женско Дружество въ Цариградъ на два пѫти въ 2 кассы и 17 денка: 1845 парчета новы и 147 вѣтхы разны мѫжскы, женскы и за дѣтца дрѣхы, фланелены завивкы и платове за ризи и дрѣхы.

Отъ Чирпанскѫтѫ Общинѫ въ 10 денка и 2 торбы: 947 парчета разны мѫжскы и женскы дрѣхы и обуща.

Отъ Шуменското Женско Дружество «Родолюбіе» чрѣзъ Благодѣтелното Женско Дружество въ Цариградъ въ 8 денка 735 парчета разны мѫжскы и женскы дрѣхы, обуща и прѣстилкы.

Отъ Тулча чрѣзъ Благодѣтелното Женско Дружество въ Цариградъ въ двѣ кассы и три денка 352 парчета разны мѫжскы и женскы дрѣхы вѣтхы и новы.

Отъ Казанлъкскѫтѫ Общинѫ, въ шесть денка разны мѫжскы и женскы дрѣхы. 1107 хылядо и сто и седьмь гроша пары.

Отъ Етрипольскѫтѫ Общинѫ въ единъ товаръ 213 парчета разны вѣщы и дрѣхы мѫжскы и женскы.

Отъ Общинѫтѫ въ Устово въ единъ товаръ 239 парчета вѣтхы и новы мѫжскы и женскы дрѣхы.

Отъ Марашъ Махалѫ (Пловдивъ) въ единъ човалъ 48 парчета разны вѣтхы дрѣхы и въ кайме гр. 245.

Отъ Новѫтѫ Махалѫ (Пловдивъ 6 парчета дрѣхы, 1 тенджера, 1 бакѫръ и 207 гр. въ кайме.

Отъ Карши-яка (Пловдивъ) въ кайме гроша 4410.

Отъ Папуччійскый Еснафъ въ Пловдивъ гр. 340 въ кайме.

Отъ Казанджійскый Еснафъ гр. 425 въ кайме.

Отъ Г-жя Марія Н. Геровъ Л. Т. 20 Гр. 2240
« Г. Христодуловъ отъ Хаскюй въ кайме Гр. 500
» Единъ Копривщенинъ » » » 100
» Градъ Пловдивъ отъ разны лица » » » 5149 1/2 и 14 топа американъ
» Село Рахманлій (Пловдиско) » » » 450

РАЗНЫ НОВИНЫ.

Българската Екзархія.

Куріе д'Оріанъ отъ 10 Февр. (н) пише: Има ли смы право, когато казвахмы, въ срѣдѫ, че *Тюркы* си противорѣчи често и че по нѣкогажъ тя даже и не знае що говори.

Тя казваше, че ферманътъ който установява Българскѫтѫ Черковѫ не може да са испълни «понеже пълното му туранье въ дѣйствіе зависи отъ нѣкои распоряженія, които Екзархътъ никога не е искалъ да испълни.» «*Куріерътъ* самъ, приложи да каже тя, быде принуденъ да признае, че нѣкои части отъ Фермана не могѫтъ да са испълнѭтъ.» И за да оправдае увѣрляванието си, *Тюркы* посочи единъ членъ изъ *Куріерътъ* отъ 8 Іануар. 1873. Ный приведохмы голѣмѫ часть отъ тоя членъ, който казва че нѣкои точкы отъ Фермана не сѫ испълнены, понеже грьцкыйтъ Патріархъ отказа да са съобрази съ прѣдписеніята на тоя сѫщій Ферманъ относително до реченытѣ точкы.

Екзархътъ, казва *Тюркы*, «не може да извършва службѫтѫ си другояче, освѣнъ когато му са дадѫтъ подтвърдителнытѣ отъ Патріархіѭтѫ писма». И понеже тыя подтвърдителны писма не му са дадохѫ, *Тюркы* заключава, че Екзархътъ са е отклонилъ отъ Ферманътъ. Тя не види, че туй осѫждание трѣбва да са направи на Патріархътъ, който вопрекы 3 ій членъ на Фермана отказа да издаде реченытѣ писма. Едно отъ распоряженіята на тоя членъ казва тъй: «Щомъ станеизбиранието на Екзархътъ, българскыйтъ Синодъ ще извѣсти това на Патріархіѭтѫ, който *ще издаде, колкото е възможно по скоро* подтвърдителнытѣ писма, които са изискватъ отъ религіознытѣ обычаи. Както виждатъ читателитѣ, издаванието на тыя писма не е произволно: Патріархътъ е длъженъ да гы даде; като отказва, той прѣзира изразенѫтѫ въ Ферманѫ господарственнѫ волѭ. Когато Господарьтъ пише тыя думы: *ще даде, ще издаде,* той разбира съ това: «Азъ искамъ, щото Синодътъ да дава извѣстіе, а Патріархътъ да издава писмата. Това е языкътъ на законътъ; и ный приведохмы за примѣръ на този начинѣ говоряще 99 ый членъ отъ наказателныйтъ отоманскый законникъ, който казва тъй:

«Всякой общественъ чиновникъ, каквато и да е важностьта на неговѫтѫ службѫ, който употреби на право или косвенно своето влияніе, или своѭтѫ власть за да въспрепятствува на испълненіето на издаденытѣ отъ правителстното заповѣди . . . ЩЕ БѪДЕ НАКАЗАНЪ съ привремененъ затворъ.

Ще бѫди наказанъ: т. е. заповѣдвамъ да са накаже, по единъ рѣшителенъ начинъ, а не ако му е по волѭтѫ. Тъй сѫщо и въ Фермана, «Патріархътъ *ще издаде* потвърдителнытѣ писма» не ако той ще или не, но, защото е такава моята царска воля.

Привѣдохмы тойзи примѣръ само за да покажемъ, че думытѣ *ще бѫде наказанъ, ще издаде* изразяватъ едно рѣшително повеленіе, безъ прѣдпазванье. *Тюркы*, която не по малко е побъркана въ логикѫтѫ, отъ колкото е побъркана въ граматикѫтѫ, разбрала, че ный смы искали да проводимъ Патріархътъ въ затворъ. Не бы повѣрвали читателитѣ на едно толкозъ чудновато прѣтълкованіе, ако не быхмы турили прѣдъ очитѣ имъ самитѣ думы на *Тюрки*; ето гы: « . . . . Патріархътъ пада, по мнѣніето на *Курріерътъ*, подъ ударътъ на 99-ый членъ на наказателныйтъ законникъ, който наказва съ затворъ за нѣколко врѣме оныя, които препятствуватъ въ испълненіето на издаденытѣ отъ Правителството наредбы».

Нека *Тюрки* са разубѣди; това заключеніе не е нито въ думытѣ ни нито въ мыслитѣ ни.

Сглазана конечно *Тюрки* прибѣгва до формытѫ и намѣрва добръ аргументъ, който е слѣдующыйтъ: Като е давало, казва тя, рѣшителнѫтѫ заповѣдь на Патріархіѭтѫ за да издава на Екзархътъ подтвърдителнытѣ писма, Султанътъ споредъ прѣданіе на своитѣ прѣдшественници ималъ е грижѫтѫ да притури, че тыя писма трѣбва *да сѫ съобразны съ религіознытѣ взисканія».* Его духътъ на Фермана; не трѣбва да гы прѣиначавамы: . . . «ще издаде колкото е възможно по скоро подтвърдителнытѣ писма *изисквани отъ* религіознытѣ обычай.» т. е. споредъ обычая, споредъ формалноститѣ на Черковѫтѫ. Религіозныйтъ обычай «е заповѣдь прѣдписана отъ обрядытѣ, които са извършватъ въ единѫ религіѭ.»

Тюркы не знае това: ный ѝ го казвамы. Тя утвърждава «че въ отношеніе на черковнытѣ обычаи и самыйтъ Султанътъ припознава компетентностьтѫ на Патріархіѭтѫ.» Никой не ѝ отказва тѫзи компетентность. И така, тя трѣбва да издаде подтвърдителнытѣ писма, споредъ формалноститѣ и обрядытѣ на источнѫтѫ Черковѫ, но тя не може да откаже да гы издаде безъ сгрѣши въ непослушаніе къмъ Господарьтъ. *Тюркы* не е видѣла това, което обаче е толкозъ явно. Тя свършва съ тыя смѣшны думы: «Ако тая полемика прави хората да са смѣѭтъ, нека *Курріерътъ* каже кому ще са смѣѭтъ?» *Курріерътъ* казва че ще са смѣѭтъ на *Тюркы*.

Офиціално съобщеніе.

Императорското правителство отвори вече едно училище подъ названіе *Мектеби Мюлкіс*, назначено да образува общественни чиновници. Повечето отъ дипломиранытѣ ученицы на това училище са употрѣбихѫ въ администраціѭтѫ въ качество на каймакамы и другы чиновницы. Това училище, не е достатъчно при все това за нуждытѣ на общественнѫтѫ службѫ по причинѫ на пространството на землѭтѫ, която има да са управлява. Като са отворихѫ, прочее, специалнытѣ училища на Галата-Сарай, училището Мюлкіе ще са прѣорганизува и ще са докара въ състояніе да дава най голѣмы ползы, които могѫтъ, по право, да са очакватъ отъ едно подобно учрежденіе. Н. В. Султана благоизволи да вземе това училище подъ Своѭтѫ высокѫ защитѫ, и извънреднытѣ разноскы, които ще причини това прѣорганизуваніе ще са заплатѭтъ отъ честнѫтѫ Негова кассѫ. Държавныйтъ Съвѣтъ е занятъ съ проектътъ на единъ законъ по този прѣдмѣтъ. Този новъ знакъ на великодушіето на Н. И. В. ще са пріеме отъ мѣстото съ единомисленны чувствованія на признателность.

Прѣди отварянието на Англійскыйтъ Парламентъ.

Пишатъ изъ Лондонъ 18/30 Іануар:

Отварянието на Парламента е близско, и общественното мнѣніе захваща да са занимава всѣкой день повече съ това, което ще ни съхранѭтъ разискваніята. Мѫчно е още да си съставимъ едно мнѣніе за този прѣдметъ. Водителитѣ на свободомысленнѫтѫ партіѭ държѭтъ единѫ разумнѫ тишинѫ и са пазятъ добрѣ да не откриватъ своитѣ планъ, по който ще вървѭтъ. Тежестьта на опозиціоннытѣ нападенія ще са отправи къмъ единѫ явнѫ точкѫ: тя е въпросътъ за парижскыйтъ договоръ. Писмото на сиръ В. Харкуртъ въ *Таймсъ* отъ 29 Іанур. (н), заслужва да не са прѣмине безъ забѣлѣжваніе; то произведе голѣмо впечатленіе, и азъ мыслѭ, че то отговаря на тайнѫтѫ мысль на много умѣренны либералцы. Сиръ В. Харкуртъ захваща съ забѣлѣжкѫтѫ за израженіето на Ешекерскыйтъ Канцлеръ въ Ливерпулъ, че правителството не е было никога въодушевлявано отъ тая завистъ къмъ Россіѭ, която неговитѣ противници му отдаватъ, за коѭто словото на Лоръ Биконсфелдъ засвидѣтелствува и съ коѭто неофиціалнытѣ вѣстницы бѣхѫ пълни. Почитаемыйтъ сиръ В. Харкуртъ, гдѣто намира причинѫтѫ на едно недовѣріе за поведеніето на министерството е отъ посокѫтѫ на вѣстницытѣ, които Кабинетътъ защищаваше, или които защищавахѫ Кабинетътъ. Като са пыта да ли Конференціята е имала успѣхъ или не, той дохожда до ново заключеніе, че тя е испълнила своѭтѫ длъжность, и, за да докаже това той са отнася до 8-ыйтъ членъ на парижскыйтъ договоръ. Конференціята не можеше освѣнъ да бѫди като сѫдіа на Турціѭ и да служи за посрѣдникъ, споредъ съдържаніето на тоя членъ. Портата е виновна; тя трѣбваше да са подчини. Дипломатитѣ имахѫ единѫ платоническѫ ролѭ. Въ писмото си Сиръ В. Харкуртъ натяква за распространеныйтъ слухъ отъ министерскыйтъ печатъ, и споредъ който лордъ Салисбери былъ преминалъ границитѣ на наставленіята, които му са дали. Правителството, трѣба да признаймы, направи всичко що му е възможно за да опровергае този слухъ; нъ неможе да са непризнае, че лордъ Салисбери остая черната точка въ Хоризонта. Англійскыйтъ пълномощникъ е единъ человѣкъ упоритъ който има своитѣ идеи въ себе си, и отъ които не отстъпва лесно. Вѣроятно е, че другаритѣ му ще направятъ всичкытѣ възможны постѫпкы, за да гы не тури той въ утесненіе. Естественно е, че като си припомнимъ бившѫтѫ политикѫ на кабинета, ненавистьта която показа той къмъ всякое вмѣшателство въ работытѣ на Истокъ, имамы право да са попытамы да ли нѣма нѣкоѭ дѣйствителность въ този слухъ. че Лордъ Салисбери е прѣминалъ границытѣ на своитѣ наставленія. Това не ще го узнаемъ, може бы, никога. Въ всякой случай, неговото завръщаніе, а най вече неговытѣ разясненія са очакватъ съ нетърпѣніе. Отъ него зависи да остави непорѣдено повидимому съгласіето, което влѣзе между членоветѣ на кабинетътъ. Възможно е той да е заложилъ англійскѫтѫ политикѫ повече отколкото може да си помысли нѣкой. Върху тѫзи точкѫ най вече, разискваніята въ парламента ще бѫдѫтъ поучителны. Мысля да са не лъжа при това, ако забѣлѣжѫ че първыйтъ министръ все си остая идолъ на своѭтѫ партіѭ, и ако станеше нужда единътъ отъ двамата, лордъ Салисбери или лордъ Биконсфелдъ да излѣзе изъ министерството, послѣдныйтъ, явно е, че ще остане въ кабинетътъ. Неприятелството между двамата равно прочуты ще бѫде едно оружіе въ рѫцѣтѣ на опозиціѭтѫ; но лордъ Салисбери нѣма да бѫде никого спечеленъ отъ тѣхнѫ странѫ. Той е *Торій* и въ коститѣ си.

—

Вѣнската *Пресса* получила изъ Яшь слѣдующый телеграмъ:

Генералъ Левицкый, подначалникътъ на Етажорътъ на южнѫтѫ русскѫ войскѫ дойде пакъ отъ С. Петербургъ въ Кишиневъ. Съ него заедно пристигнахѫ десеть върховни чиновници на администраціѭтѫ, припоени на министерството на вѫтрѣшнытѣ работы съ мисіѭ да въведѫтъ русско управленіе въ землитѣ, които ще са занѣмѫтъ по случаю отъ южнѫтѫ русскѫ войскѫ.

Колкото за положеніята, които захваща кавказката войска, научавамъ са, че едно отдѣленіе конница захваща Ериванъ, и 30-то отдѣленіе, прѣдвождано отъ генерала Левашевъ захваща Алхазихъ. Другытѣ войскы, които бѣхѫ настанены до сега въ Суша и Елисаветополъ, отправили са къмъ Александрополъ.

—

Пишѫтъ отъ Кишеневъ: Едно дѣйствително продобрѣніе са е произвело въ състояніето на здравіето на Великыйтъ князь Никола. Но ще мине врѣме прѣди болныйтъ да оздравѣе съвършенно.

Императорътъ наименовалъ членъ на Етажорътъ на не редовнытѣ войскы генерала Дандевиль, който е былъ доста врѣме въ Сърбіѭ.

Организуватъ са съ голѣма бързинѫ тыя не редовны войскы, и ще гы обрѫжатъ наскоро; а това що псказва че положеніето е все по тежко, то е че законътъ относително до крѫгътъ на дѣйствіята на гражданскытѣ комисари въ непріятелскытѣ земи. Комисаритѣ сѫ поставены подъ заповѣдьтѫ на главныйтъ командантинъ, и тѣхната компетентность са простира во всичкытѣ работы които са относѭтъ до администраціѭтѫ.

За дипломатическытѣ работы е съставена единѫ особеннѫ Канцеляріѭ.

Войскытѣ, които бѣхѫ настанены въ окрѫжіята на Бендеръ, Тирасполъ и Аккнъ, получили заповѣдь да бѫдѫтъ готови за тръгванье къмъ Прутътъ. Офицеритѣ вобще мыслятъ, че войската не ще влѣзе въ движенія прѣди [illegible] главныйтъ Командантинъ.

Крѣпоститѣ по Днѣстръ сѫ съвършенно въоружены на този часъ.

Върховното управленіе на лѣкарскѫтѫ службѫ рѣши да тури въ дѣйствіе началото на колкото е възможно съвършенното очистянье на приноснытѣ болницы. Съ тѫзи цѣль са организуватъ болницы въ землитѣ, които са намѣрватъ въ пѫтьтъ, дѣто приминува желѣзницата Кишеневъ-Одесса-Кіевъ. Едно голѣмо число притяжатели на земи и, на чело графъ Браницкый, прѣдложили да организуватъ болницы на свои разноскы.

Осмь горскы батеріи дойдохѫ да осилѭтъ легкѫтѫ артилеріѭ.

Мыслятъ че императорската гвардія ще дойде да са присъедини на Южнѫтѫ войскѫ прѣзъ мѣсецъ февруарія; това ще бѫде едно подкрѣпително тѣло отъ 54,000 души.

—

Допписникътъ на *Политише Корреспонденсъ* отъ Тифлисъ, извѣстява че главныйтъ адютантинъ на Кавказскѫтѫ рускѫ войскѫ, графъ Луи Мехиковъ, поискалъ едно уголѣменіе на войскѫтѫ съ 40,000 души, и че неговото исканье са взело въ вниманіе. Въ крайтъ на тоя мѣсецъ, военнытѣ силы поставены подъ заповѣдитѣ на тоя главенъ офицеръ ще съдържѫтъ: 134,000 души редовнѫ войскѫ, 18,000 конница, 1,700 войскары отъ инжинерското отдѣленіе и 228 топове отъ артилеріѭтѫ, безъ да са смѣтатъ нередовнытѣ войскы.

—

Присѫтствіето на рускѫтѫ ескадрѫ отъ Атлантическыйтъ океанъ въ Американскытѣ воды продължава да е единъ отъ дневнытѣ въпросы. Фрегатата *Свѣтлана* съ 11 топа, и която носи прѣпорецътъ на Под-адмиралътъ Бутаковъ 2 ый, и коѭто командува Великыйтъ князь Алексій Александровичь е още въ Норфолкъ, както и параходътъ *Богатырь*.

Отчаква са всякой день Хамптонъ на двѣтѣ парны Корветы *Херо* и *Асколдъ* и на крайсератъ *Крюйсеръ*.

Под-адмиралътъ Трешартъ отишълъ въ срѣдѫ отъ Хамптонъ въ Норфолкъ, съ военната ладія *Ессексъ*, за да посѣти адмиралътъ Бутакова и великытѣ князье Алексія и Константина въ фрегатѫтѫ *Свѣтлана*.

Вечерьта морскытѣ офицери на Съединенытѣ Щаты, които стоѭтъ въ Норфолкъ, дали единъ праздникъ въ Масонскыйтъ Храмъ; въ честь на офицеритѣ отъ рускѫтѫ флотѫ, великытѣ князье присѫтствовали на това тържество.

Увѣряватъ, отъ другѫ странѫ, че една часть отъ руското отдѣленіе въ Тихый океанъ са събира въ С-Франциско.

—

Когато былъ генералъ Черняевъ въ Парижъ станѫло въпросъ да му направѭтъ едно угощеніе. Но тъва угощеніе не могло да стане. Его защо: Въ единъ разговоръ, който ималъ съ генералъ Черняева князъ Орловъ го помолилъ да не изрича словото, което приготвилъ да говори въ угощеніето. Той му съобщилъ желаніето на Императора Александра, което было да не прави разговоры тамъ колкото за сега; и че ако постоянствува, той го моли поне да позабави манифестаціѭтѫ. Генаралъ Черняевъ са показалъ послушанъ на желаніята на Царя, които му са поднесохѫ по най учтивъ начинъ отъ князя Орлова; и наистинѫ, той остави Парижъ. Влѣзе въ тренътъ, който излѣзва часътъ на 8 за *Діепе*, и който има съобщеніе съ вапорътъ който отива за островътъ Вигтъ, гдѣто ще прѣсѣди само 24 часа, и ще иде за Лондонъ, гдѣто го очакватъ голѣмы съчувствія. Казуватъ че въ столицѫтѫ на Велика-Британія той ще произнесе своето слово, което има вече съчинено. Генералътъ ще са завърне въ Парижъ въ първытѣ дни на мартъ, за да присѫтствува на угощеніето което ще му са даде отъ русскѫтѫ колоніѭ. Четыредесеть и осмь часа послѣ това, той ще тръгне на право за Флоренціѭ, гдѣто ще отиде по напрѣдь съпругата му.

—

Споредъ извѣстіята на вѣнскытѣ вѣстницы, командантинътъ на дунавскѫтѫ войскѫ Ахмедъ Еюбъ паша, свършилъ своето прѣглѣдвателно обхожданье. Непосредственнытѣ слѣдствія отъ това прѣглѣдванье могѫтъ да са съкратѭтъ тъй: да са увгчѭтъ съ обкопы Видинскѫтѫ и Силистренскѫтѫ крѣпости; да са състави едно тѣло нередовна конница отъ 3,000 души за да бди надъ дунавскыйтъ брѣгъ; да са прѣбърза организуваньето и обучаніето на народнѫтѫ гвардіѭ; да са учредѭтъ еще три новы голѣмы прѣносны болницы въ Шуменъ, Варнѫ и въ Русчукъ; най послѣ да са прѣустрои желѣзничната служба, която е занемарена до сега. При това монитвори сѫ присъединили на дунавскѫтѫ флотѫ, която е вече многобройна.

—

Келнише Цайтунгъ получилъ изъ Перѫ, отъ 5 Февр. (н), слѣдующыйтъ телеграмъ:

Портата е готова да отстѫпи на Чернѫ Горѫ едно земленно уголѣменіе, и да продължава прѣговорытѣ върху основытѣ които прѣдложи Констанъ паша въ началото на възстаніето. Портата отвѣрля всякое друго управянье на границытѣ. Сюлейманъ бей, особенны секретаръ на Султана тръгнѣ днесъ за Вѣнѫ; той е натоваренъ съ особеннѫ мисіѭ отъ Абдулъ Хамида за австрійскыйтъ Императоръ. Той носи богиты дарове.

—

Курріе д'оріанъ, въ отговорытъ си на Тюркы между другото ето какъ са изражава относително до нападеніята които послѣдній вѣстникъ отправя върху Мидхатъ паша:

«Имали смы право, когато казвахмы че четыридесеть и осмь часа сѫ достатъчни за да утѣшѫтъ *Тюркы* за паданіето на Мидхатъ паша. Тя не само че е утѣшена, но и влѣче къмъ мѣстото за наказаніе оногова, когото едва прѣди нѣколко дни ласкаеше. Слѣдъ като му отдаде щедро името «просвѣтенъ съвѣтникъ» и «горѣщъ патріотъ», слѣдъ като му отдаде думы отъ едно «господарственно краснорѣчіе» и каза че той можеше «да са гордѣе съ въстържествованіето си», Тюркы го съблича отъ перата съ които го бѣше окрасила, Тя обявява че «по погрѣшкѫ отдаватъ исключително на Мидхатъ паша достоинството за конституціонното прѣобразованіе. Всичкы, които знаятъ що са е случило отъ прогласяваніето на конституціонный законъ можахѫ да прѣдвидѭтъ настоящето приключеніе,.. Промѣненіето на великыя везирь бѣше прочее една мѣрка, отлаганіето на кобы было едно общественно злощастіе, и прч.»

Тюркы бѣше безъ сумнѣніе въ числото на проницателнытѣ духове, които «можѣхѫ да прѣдвидятъ настоящето приключеніе». Тогава, защо тя обсипваше съ похвали бѫдущыя виновникъ? Защото бѣше отъ оныя, които казуватъ: Да живѣятъ издигнѫтитѣ на достоинство человѣцы! *Долу, паднѫлитѣ человѣцы!*

Ный не ще бѫдемъ обвинены въ партизанство за въ ползѫ на Мидхатъ паша, за когото никога не смы си правили илюзіи слѣдъ първото му велико везируванье; отъ какъ бы поставенъ за вторый пѫть на чело на работытѣ, не ще намѣри человѣкъ ни единѫ думѫ въ *Курріе д'оріанъ* за неговѫ похвалѫ. Но не можемъ да са въздържимъ отъ да говоримъ, когато виждамы да са похвалява единъ человѣкъ вечерьтѫ а сутринѫтѫ сѫщыйтъ тойзи человѣкъ да са укорява.

—

Н. И. В. Султанътъ благоизволилъ да подари на Н. В. Сафветъ паша два впрѣгателны конье отъ императорскытѣ конюшницы.

—

Н. В. Рауфъ паша, бывшыйтъ валія въ Критъ пристигнѫ въ понедѣлникъ въ Цариградъ и влѣзе въ новѫтѫ си службѫ въ министерството на морскытѣ дѣла.

—

Единъ табуръ войска са испроводи въ нѣдѣлѭ за Софіѭ по желѣзныйтъ пѫть прѣзъ Одринъ.

—

Два нови табори войска са испроводихѫ минѫлѫтѫ сѫботѫ за Варнѫ.

—

Н. В. Генералъ Шевкетъ паша, членъ отъ върховныйтъ Съвѣтъ въ министерството на войнѫтѫ, оставя тыя дни Цариградъ и отива да вземе едно командуванье въ войскѫтѫ на Дунавъ.

—

Споредъ *Иттихадъ* въ сѫщыйтъ день, когато бывшыйтъ В. Везирь былъ испратенъ на заточеніе, умрѣло му въ вапорътъ Из… *динъ* шестгодишного мѫжско дѣте.

—

Парижъ Журналъ отъ 30-ый Іануарій … вѣстява, безъ много подробности, че … голѣмо събраніе въ Парижъ, единъ … ховнитѣ Отомански чиновницы, който за… нувалъ прѣзъ Парижъ, спечелилъ само въ … вечерь 100,000 фр.

—

Споредъ Турскытѣ вѣстницы, едно ирадѐ отъ Султана казвало, че понеже общес… ната администрація имала нуждѫ отъ … образованія, ще са повыкатъ отъ Европа … ловѣцы способны и опытны, които да … дѫтъ въ всичкытѣ клонове на управленіе желаемото съвършенство и точность.

—

Садуллахъ бей, прѣдсѣдательтъ на … тателнѫтѫ комисіѭ въ Българіѭ, отпр… вилъ до Н. В. Великыйтъ везирь слѣд… щыйтъ телеграмъ отъ 23-ій Іануар:

Съграденытѣ кѫщы въ изгорѣлытѣ … около Пловдивъ и Т. Пазарджикъ възлизатъ на 2,926, число, което съставлява … нѫтѫ отъ изгорѣлытѣ кѫщы. Вслѣдствіе … извънреднѫтѫ лютость на зимѫтѫ, кои… та, която са занимава съ граденіето … работытѣ си, за да са занимае съ прѣ… ванье на смѣткытѣ. Тъй както имахъ … тѫ да споменѫ въ телеграмътъ си отъ … Іануар. всичкытѣ жители сѫ настанены.

—

Споредъ офиціалныйтъ вѣстникъ на Д… скыйтъ вилаетъ числото на голѣмытѣ К… вы топове, испроводены тыя дни въ … възлѣзвало на *сто*.

ТЕЛЕГРАМЫ.

С. Петербургъ, 4 Февр. (н). — Допъ… лосъ пристигнѫ въ военныйтъ станъ въ … Той са пріе съ длъжимытѣ на единъ прин… царскѫ кръвь почести

Бѣлградъ, 4 Февр. (н). — Прѣговорытѣ ме… ду турскыйтъ посланникъ и сръбскыйтъ въ Вѣна … прѣкъснѫли, вслѣдствіе на постоянствуваніето … Портѫтѫ да иска отъ Сърбіѭ гаранціи за … й стоенье за напрѣдь Ако мирътъ не са … между Сърбіѭ и Портѫтѫ до 1 ый марта, Тур… нѫтъ намѣреніе да вървѭтъ скупомъ къмъ … кувецъ; тѣ ще свикатъ едно ново законод… сърбско тѣло, което ще свали настоящето … телство и ше са натовари да сключи съ П… единъ задоволителенъ миръ (Таймсъ).

Бѣлградъ, 5 февр. (н). — Увѣряватъ, … М Магазиновичь ще са проводи въ Цариградъ … чело на единѫ депутаціѭ отъ Бѣлградъ за … пакъ прѣговорытѣ за миръ. (Таймсъ)

Лондонъ, 6 Февр. (н) — Повечето от… глійскытѣ вѣстницы сѫ съгласяватъ въ изра… си, че паданіето на Мидхадъ паша ще въведе … ны промѣненія въ вѫтрѣшнѭтѫ и външніата … тикѫ на турското правителство.

"Стандаръ,, мысли че Россія най много … ползува отъ сваляньето на Мидхадъ паша.

"Таймсъ,, изразява надеждѫ, че това … віе не ще отвори вратата на избухваніето … новъ фанатизмъ, и не ще да втикне Порта … необмысленны или съсипителны дѣла.

"Дейли Неусъ,, мысли да знае, че дипло… скытѣ документи относително до источны… просъ ще са подложѫтъ на Парламента … твъртъкъ.

Неша, 6 Февр, (н). — Споредъ извѣстія … Бѣлградъ, Турція ще са ограничи да иска отъ … біѭ като гаранціи:

Единъ турскый прѣдставитель да сѣди въ … градъ постоянно.

Турскыйтъ прѣпорецъ да са издига звед… сърбскыйтъ въ бѣлградскытѣ крѣпости.

Лондонъ, 8 Февр. (н). — При отварянiето … Парламента, Царицата въ словото си скръбѣ … то Турціѭ отвърлила прѣдложеніята на Конфер… тѫ, но притуря, че слѣдствіето отъ Конфер… ціѭтѫ бы да покаже съгласіето между Силитѣ, … съгласіе не ще остане безъ да има едно дѣй… телно вліяніе върху положеніето и върху Тур… правителство. Царицата са надѣе, че армисти… доведе единъ честенъ миръ между Портѫтѫ и … жествата, и поддържа най послѣ, че сношені… Англіѭ съ другытѣ правителства сѫ пріятел…

"Таймсъ" говори за единъ слухъ, споредъ … графъ Адлербергъ щѣлъ да замѣсти князя Гор… като министръ на външнытѣ работы на Р…

Вѣна, 8 Февр. (н). — Генералъ Игнатіевъ … нѫ за С-Петербургъ прѣзъ Лембергъ (…

Атина, 8 Февр (н) — Мидхадъ паша … въ Сирѫ, по причинѫ на лошето врѣме.

Берлинъ, 10 Февр. (н) — Слухове са … ватъ върху оставкѫтѫ на князя Горчакова, … която си взема като знакъ за стремленіето … сіѭ къмъ мирътъ.

С. Петербургъ, 11 Февр (н). — … ваньето (вѣроятно по пѫтищата) на … лосъ,, са запрѣтило по причини на обществ… порядъкъ.

Бриндичи, 11 Февр. (н). — Бывшійтъ … ликый везирь Мидхадъ паша пристигнѫ тука.

Бѣлградъ, 11 Февр. (н). — Г-нъ Хр… ще тръгне незабавно за Цариградъ за да … първоначалнытѣ и вече сключены основы за …

Лондонъ, 12 Февр. (н.) — Въ … Лордоветѣ графъ Кадоганъ, въ отговорътъ … князь С-Албансъ, казва, че офицери отъ … ското отдѣленіе сѫ проводили въ Цариградъ … вземѫтъ свѣдения исключително за Англіѭ. … извѣстіе не е направено на Портѫтѫ. Не … прилично да съобщавамы полученытѣ свѣде…

— Въ общинскѫтѫ камарѫ, Г-нъ Гладстонъ … става, че ще привлече въ петакъ вниманіето … телеграмътъ на Лордъ Дерби до Сиръ … отъ 5-ый Септемврій, и ще помоли правите… да изложи мнѣніята си върху происходящ… договоритѣ задълженія.

Сиръ Стафордъ Норткотъ въ отговора на Г. … бэля, казва, че Сиръ Хенри Еліотъ бѣше … ствителнѫ службѫ на Правителството, … знае за отговорътъ на Сиръ Хенри Еліота … кои адреси.

С-Петербургъ, 14 Февр. (н). — Генералъ … тіевъ пристигна тука вчера сутринѫ.

Римъ, 14 Февр. [н] — Мидхатъ паша … за Неаполъ за да опрѣдѣли тамъ своето …

Министерството на Търгові…

Извѣстява са на всичкы които имѫтъ … отъ испаднѫлый ягджія Георгы Агапиди въ … джіитѣ, да дохождатъ въ опрѣдѣленѫтѫ … комисаритѣ стаіѫ въ министерството на … тѫ, въ разстояніе на 20 дни, отъ 5-ій до … Февруарія, за да подтвърдѭтъ земаньето си … Жужъ комисаринътъ и прѣдъ свидцитѣ, … 199-ый и 200-ый членове на търговскыя …

Въ Печатницѫтѫ на «Напрѣдъ…»
у Д. Арамiана.